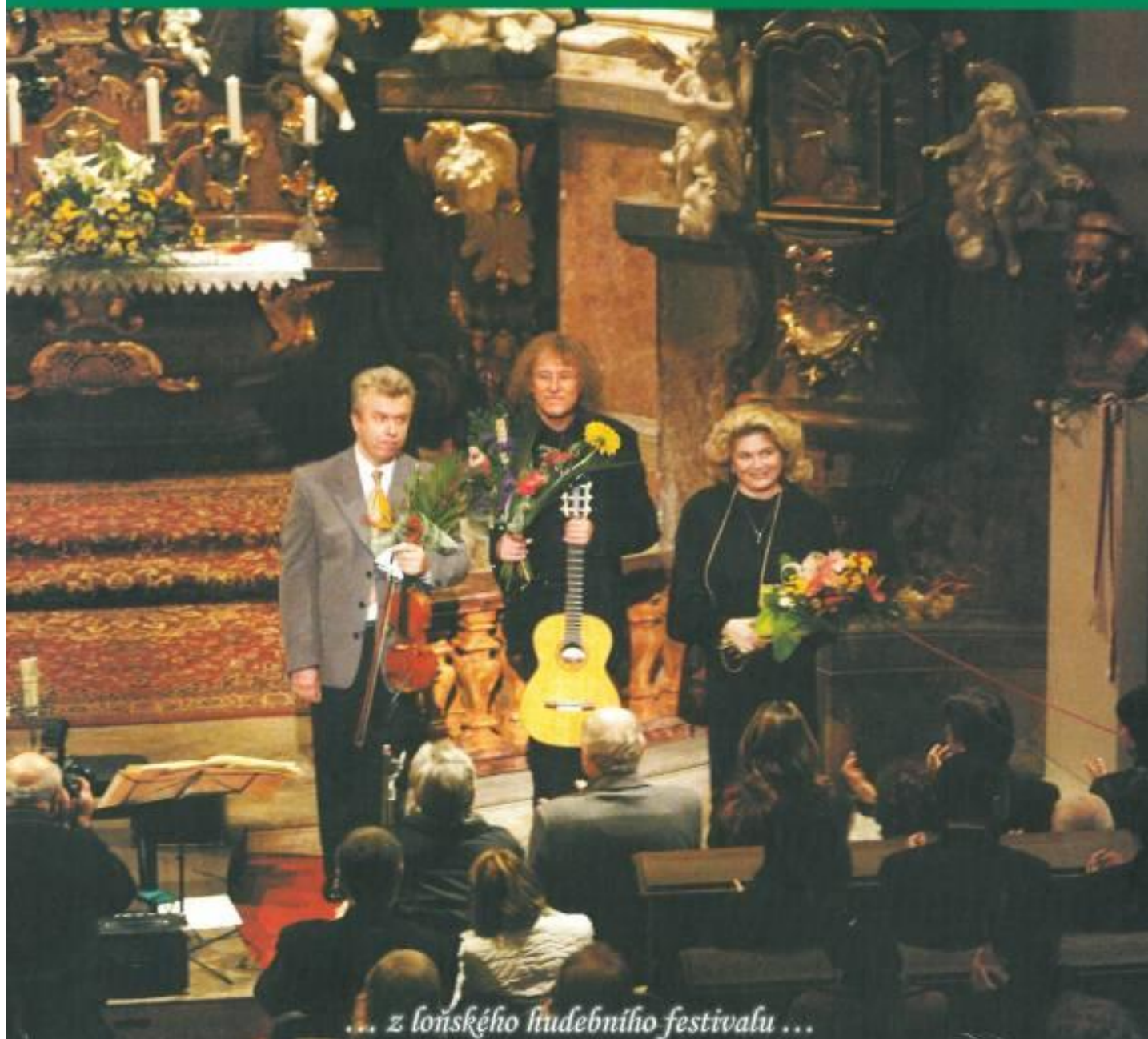

Zpruvodaj

SMIŘIC, RODOVA
A HOLOHLAV

1

BŘEZEN 2007

... z loňského hudebního festivalu ...

Slovo starosty

Vážení občané,

neuběhlo mnoho času od komunálních voleb, ale přesto už nově zvolené zastupitelstvo města a rada města plnohodnotně pracují s cílem nasměrovat město vstříc řešení dalších úkolů. V tomto čísle Zpravodaje bych vás rád informoval o tom, co se v uplynulé době událo, ať už v oblasti hospodaření, investic, či v jiných záležitostech chodu města.

V úvodu se krátce vrátím k roku loňskému ve dvou bodech. Jistě jste si všimli započaté rozsáhlé rekonstrukce ZŠ Smiřice. Osazení budovy stravovacího pavilonu a nové školní budovy novými plastovými okny je patrné na první pohled. Kromě výměny oken došlo k celkové rekonstrukci střechy tělocvičny. Dne 28. 2. 2007 nabylo právní moci kolaudační rozhodnutí a tak se dá říci, že jsme celé snažení v ZŠ Smiřice v loňském roce dotáhli do zdárného konce. Jednalo se o celkově vynaložené náklady ve výši 7 740 000 Kč.

Druhým bodem, v němž se letmo vrátím v čase, je rozpočet letošního roku, který začal nabírat podobu již v prosinci roku loňského. Tam totiž nově zvolené zastupitelstvo města schválilo rozpočtové provizorium pro rok 2007. Pro vaši informaci rozpočtové provizorium neznamena, že by si zastupitelé nevěděli rady, co dál s hospodařením města. V prosinci nejsou totiž ještě známy dotace pro rok 2007, a tak je nutné omezit se na nejnужnější položky rozpočtu a překlenout přelom roku.

Poté co byly počátkem roku stanoveny parametry státních dotací, schválilo zastupitelstvo města finální podobu rozpočtu roku 2007, což představovalo implantovat do rozpočtu provizorního investiční akce pro toto období. V letošním roce se neplánuje nic převratného.

Po určitých všestranných kompromisech byl schválen rozpočet řekněme úsporný, který by měl být odrazovým můstkem k větším investicím v letech následujících. V oblasti investic budeme v letošním roce pokračovat v opravách chodníků ve výši cca 600 tis. Kč, uhradíme také předposlední roční splátku vodovodu Rodov ve výši 860 tis. Kč, odkoupíme od SK Smiřice pozemek pro budoucí realizaci skateparku a v neposlední řadě právě v těchto dnech vrátíme cca 1 200 tis. Kč do tepelného hospodářství. Tím pádem budeme mít ze zapůjčených rezerv, nastřádaných v tepelném hospodářství v uplynulých letech, k dnešnímu dni vrácenu více než polovinu.

Rozpočet pamatuje částkou 183 tis. Kč i na podporu sportovních oddílů a společenských organizací, které mohou usilovat o získání finanční podpory města na základě jednotných žádostí, které rada města v měsíci dubnu vyhodnotí.

Dnes již také víme, že ve státním rozpočtu máme schváleny další finanční prostředky na rekonstrukci ZŠ Smiřice a to ve výši 2 000 tis. Kč.

Řada zájemců se také ptá na plánovanou výstavbu bytového domu v ul. Komenského. Zde stále ještě probíhá uzemní řízení. Následující týdný napoví, jaký bude další osud tohoto záměru.

Kromě výše uvedených údajů je třeba také říci, že do rezervního fondu letos převedeme 331 tis. Kč, čímž zvýšíme objem rezerv ze současných 519 tis. Kč na 850 tis. Kč.

V letošním roce, pravděpodobně kolem pololetí, také předpokládáme, že nabude těžební organizaci právní moci povolení k těžbě šterkopísku. Z této činnosti již v letošním roce očekáváme první příjmy, které by městskou pokladnu měly obohacovat dalších 15 let.

To je pro tuto chvíli z mé strany vše a na čtenou příště.

Luboš Tuzar, starosta města

Slovo tajemnice

Vážení občané,

často se můžete v médiích setkat s výrazem „principy dobré správy“. Jedná se především o dodržování právního řádu, nestrannost, včasnost, otevřenost a vstřícnost ze strany úřadů. Veřejná správa je službou veřejnosti a naším cílem je tyto principy naplňovat.

Všichni úředníci se snaží jednat tak, aby návštěva úřadu pro vás nebyla stresujícím zážitkem, ale příležitostí klidně vyřešit svoji záležitost. Bohužel, v poslední době dochází čím dál častěji k velmi vypjatým jednáním s leckdy agresivními občany, kteří nechápou, že požadavky zákona nejsou zlomyslnou úřednickou šikanou. I pro nás jsou časté změny legislativy velmi náročné, ale musíme se s nimi vypořádat a snažíme se je občanům vždy co nejlépe vysvětlit.

Jsem ráda, že vám můžeme od letošního roku nabídnout novinku. Na našem úřadu můžete nyní získat ověřené výpisy z katastru nemovitostí a obchodního rejstříku, aniž byste museli jet do Hradce Králové. Bližší informace jsou zveřejněny dále ve Zpravodaji.

Blíží se jaro a opět se chystáme přijmout nezaměstnané pro úklid města. V loňském roce se nám podařilo získat na tyto veřejně prospěšné práce dotaci ve výši 102.000 Kč a doufáme, že budeme úspěšní i letos. Město nemá zřízenou samostatnou organizaci Technické služby tak, jak to bývá jinde, ale veškeré práce zajišťuje prostřednictvím tzv. pracovní čety úřadu. Nesmíme však zapomínat, že náplní jejich práce není jen úklid města a úprava veřejné zeleně, ale protože se jedná o kvalifikované pracovníky, zajišťují také provoz hřbitova, psího útulku, opravy a údržbu majetku města. Od letošního roku jim přibýly další povinnosti.

V souvislosti s novým zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, zanikly od 1. 1. 2007 tzv. Domovy – penziony pro důchodce. Tato sociální zařízení se ve většině případů transformovala na domy s pečovatelskou službou. Také náš penzion převzalo město a jsou zde nyní nájemní byty pro občany se sníženou soběstačností, kteří z důvodu svého zdravotního stavu potřebují pečovatelskou službu. Občanské sdružení Obecný zájem, které poskytuje pečovatelskou službu v našem regionu, sídlí nadále přímo v budově a zajišťuje i úklid společných prostor.

Na závěr mi dovoluji popřát vám všem hezké jaro a zejména příjemné prožití Velikonoc s již 4. ročníkem Smiřických svátků hudby.

Mgr. Věra Hottmarová, tajemnice Městského úřadu Smiřice

Zprávy z radnice

VYDÁVÁNÍ OVĚŘENÝCH VÝPISŮ Z OBCHODNÍHO REJSTŘÍKU A KATASTRU NEMOVITOSTÍ

Pro občany i podnikatelskou veřejnost začal Městský úřad ve Smiřicích poskytovat dvě nové služby – je to jednak možnost požádat si o vydání ověřeného výpisu z obchodního rejstříku, a dále také o výpis z katastru nemovitostí.

Výpis z obchodního rejstříku se vydává na sekretariátě MěÚ Smiřice. Takto získaný výpis je stejně platný jako výpis získaný přímo na obchodním rejstříku Krajského soudu. Za každou i započatou stránku žadatel zaplatí 50 Kč (na obchodním rejstříku je tento poplatek 70 Kč).

Výpis z katastru nemovitostí se vydává na stavebním odboru u paní L. Ryšavé. I tento výpis je zpoplatněn 50 Kč za jednu stránku.

SBĚR DAŇOVÝCH PŘIZNÁNÍ NA MĚÚ SMÍŘICE

Každou středu v měsíci březnu, tj. 7., 14., 21. a 28. 3. budou pracovníci Finančního úřadu v Hradci Králové v zasedací místnosti Městského úřadu Smiřice provádět sběr daňových přiznání fyzických i právnických osob, a to vždy v době mezi 8–12 a 13–17 hodinou.

STUDNĚ

Problematika studní zaměstnává nyní, co Ministerstvo životního prostředí a Ministerstvo zemědělství spustilo velkou kampaň, všechny jejich majitele. Záležitost je poněkud složitější a objevují se nové názory a dohady. Vše by mělo být jasné po 15. březnu, kdy proběhne jednání pracovníků vodoprávních úřadů.

Pokud tedy navštívíte v této záležitosti Městský úřad, odbor správní a životního prostředí až po uvedeném datu, nic nezmeškáte. Informace zveřejnila ministerstva na internetové adrese www.zanikpovoleni.cz.

VÝMĚNA ŘIDIČSKÝCH PRŮKAZŮ

Vlastníte řidičský průkaz vydaný v období od 1. 7. 1964 do 31. 12. 1993? Pak právě vám Magistrát města v Hradci Králové doporučuje nečekat s výměnou na závěr roku a včas si podat žádost. Výměna ŘP není zpoplatněna. Odbor dopravy královéhradeckého magistrátu sídlí v Gayerových kasárnách, kavalír B. K formuláři žádosti o výměnu, který obdržíte na místě, je zapotřebí předložit dále platný doklad totožnosti, jednu fotografii a stávající ŘP.

DÍLNA MONTÉRŮ VAK PŘESTĚHOVÁNA

V rámci organizačních opatření ve společnosti Královéhradecká provozní, a. s. byl v prosinci 2006 ukončen provoz dílny vodárenských montérů ve Smiřicích (za školním hřištěm). Aby byla zajištěna kontinuita poskytování služeb pro občany, byly zavedeny nové úřední hodiny pro zákazníky na smiřické čistírně odpadních vod.

Vždy ve středu v sudém týdnu od 14 do 16 hodin zde budou občanům poskytnuty obecné informace (cena vody, kontakty, směrná čísla), tiskopisy a informační dopisy obchodního oddělení, ostatní tiskopisy (žádost o přípojku apod.). Pro kontakt se společností lze využít zákaznickou linku 841 11 12 13.

Z jednání rady města za období prosinec 2006 – únor 2007

- RM jmenovala do funkce vedoucí sociálního odboru paní Libuši Zemkovou.
- RM schválila uzavření veřejnoprávních smluv na výkon přenesené působnosti přestupkové agendy s obcemi ve správním obvodu.
- RM schválila prominutí ročního čtenářského poplatku na 1 rok novým čtenářům, kteří se přihlásí do Městské knihovny Smiřice v březnu – Měsíci internetu nebo v říjnu v tzv.

knihovnickém týdnu. Dále schvaluje prominutí ročního čtenářského poplatku pro čtenáře, kteří knihovně bezplatně věnují zachovalé a žádané knihy a periodika.

- RM na základě žádosti Klubu českých turistů schválila vyznačení spojovací turistické cesty od kaple Zjevení Páně ve Smiřicích do Černožic.

Z jednání zastupitelstva města dne 14. 12. 2006

Zastupitelstvo města Smiřice

- schválilo změnu rozpočtu č. 8–10 a dále přijetí rozpočtového provizoria platného od 1. 1. 2007 až do schválení rozpočtu města na rok 2007.
- stanovilo v souladu s příslušnými předpisy výši odměn neuvolněným členům zastupitelstva města Smiřice.
- zvolilo pana Bc. Vítězslava Javůrka, pana Jana Koudelku, paní Milenu Seidlovou a paní Zdeňku Dvořákovou členy finančního výboru ZM a paní Marii Fejglovou a pana Stanislava Hornycha členy kontrolního výboru ZM.
- schválilo uzavření smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene mezi městem Smiřice a ČEZ Distribuce o zřízení věcného břemene mezi městem Smiřice a Východočeskou plynárenskou.
- Zastupitelstvo města Smiřice projednalo, schválilo a vydalo obecně závaznou vyhlášku města Smiřice č. 5/2006, kterou se mění obecně závazná vyhláška č. 3/2006, kterou se stanoví poplatek za komunální odpad.
- Zastupitelstvo města Smiřice schválilo Statut sociálního fondu města Smiřice.

Z jednání zastupitelstva města dne 22. 2. 2007

Zastupitelstvo města Smiřice

- schválilo změnu rozpočtu č. 11 roku 2006 a rozpočet města na rok 2007.
- stanovilo s účinností od 1. 2. 2007 odměny neuvolněným členům ZM.
- projednalo, schválilo a vydalo obecně závaznou vyhlášku města Smiřice č. 1/2007, o místních poplatcích.
- schválilo prodej pozemku p. č. 481/19 k. ú. Rodov o výměře 30 m² a dále schválilo koupi pozemku p. č. 560 k. ú. Rodov o výměře 10 m² za ceny stanovené znaleckým posudkem.
- neschválilo změnu územního plánu sídelního útvaru Smiřice–Černožice–Holohlavy pro k. ú. Smiřice.
- schválilo bezúplatný převod pozemků p. č. 714/1 o výměře 1514 m² a p. č. 637/2 o výměře 12 009 m² v k. ú. Smiřice z LV 1 ČR na LV 10001 – město Smiřice.
- schválilo záměr prodeje části pozemku p. č. 61/4 o výměře cca 9 m².
- schválilo dodatek č. 1 smlouvě o půjčce ze dne 6. 4. 2005 mezi Městem Smiřice a Vodovody a kanalizace Hradec Králové, a. s.
- neschválilo zhotovení vlajky města.

Zpráva z matriky

Děti narozené od října 2006 do ledna 2007

Během uvedených měsíců se populace Smiřic rozšířila o 10 občánků – 3 děvčátka a 7 chlapců.

Úmrtí od října 2006 do ledna 2007

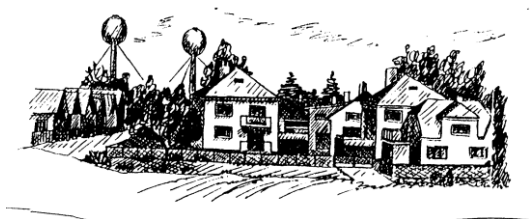
Z našich řad odešlo 11 smiřických občanů.

Sňatky od listopadu 2006 do ledna 2007

Za uvedené období se v zámecké kapli uskutečnila jedna svatba. Z obřadní síně Městského úřadu pak do společného života vykročilo celkem 8 párů.

Dana Jágrová, matrikářka

Zprávy z Obecního úřadu Holohlavy

Rozpočet roku 2006

Závěrečný účet za minulý rok budeme schvalovat na březnové schůzi zastupitelstva. Kontrolní audit krajských orgánů proběhl již 12. února s velmi dobrým výsledkem a v celkovém vyúčtování jsme ušetřili v rozpočtu za minulý rok 1,1 mil. Kč.

Rozpočet na rok 2007

Zastupitelstvo obce Holohlavy schválilo v prosinci 2006 rozpočet na tento rok. Rozpočet předpokládá příjmy obce ve výši 7,6 mil. Kč a výdaje 12,1 mil. Kč. Rozdíl mezi příjmy a výdaji bude uhrazen z rezerv vytvořených v letech minulých. Rozpočet je ovlivněn záměrem obce zainvestovat novou ulici Lipovou. V rozpočtu není uvažováno s dotacemi od státu na jednotlivé akce, jelikož nevíme, kolik a z kterého ministerstva něco dostaneme.

Rekonstrukce veřejného osvětlení a místního rozhlasu

V ulicích Zadní, Dlouhá (u hasičárny) a Na Státní bude provedena modernizace distribuční sítě elektrického nízkého napětí. Nyní již začala firma Matex s.r.o. Piletice provádět zemní práce. Z ulic nám zmizí sloupy a nástřešáky s dráty. Veškeré rozvody budou vedeny v zemi v chodníku. Z tohoto důvodu nám ze sloupů sundají výložníková svítidla a amplióny na místní rozhlas. O to se musí postarat obec. Plány s rozpočtem na 650 tis. Kč jsme si zařídili v loňském roce. V letošním roce bude provedena vlastní realizace nového kabelového vedení veřejného osvětlení a místního rozhlasu včetně nových osvětlovacích stožárů v ul. Zadní a Dlouhá. Na tuto akci jsme žádali o dotaci z grantů na rozvoj venkova.

Opravy chodníků

V letošním roce nemáme naplánováno moc oprav. Počítáme jen s doděláním chodníku v ulici Na Výsluní a opravou chodníku v ulici Na Lávkách k Brodce. V současné době probíhá jen poptávkové řízení.

Kostel sv. Jana Křtitele

V minulých letech nám nějací nenechavci z kostela zcizili měděné okapové svody od žlábků, které „očesali“ až do výšky 9 metrů. Zastupitelé obce na základě žádosti holohlavské farnosti odsouhlasili pomoc z obecního rozpočtu nejen na opravu okapních svodů, ale i chodník pro pěší okolo našeho barokního kostela. V současné době jednáme s odborem památkové péče při Magistrátu města Hradce Králové o těchto záležitostech, ale i o možnosti instalace ozdobných kovových vrat ze statku od Tvrdých ke kostelu (z boku), abychom jednak dodrželi novou prováděcí vyhlášku stavebního zákona (každý dvůr větší než 200 m² musí mít vjezd široký nejméně 3,5 m), ale nám se jedná hlavně o vjezd auta s plošinou na opravy střechy a čištění žlabů. Využívali bychom dodávku s montážní plošinou z rozvodny Neznášov, která se dostane do výšky 14 metrů.

Boží muka

Mezi kulturní památky obce Holohlavy patřil i památník Boží muka, který stojí při hlavní silnici I/33 za Ryšavými. Koncem ledna letošního roku naboural do pomníku osobní automobil Škoda Octavia, který památník doslova „rozstřelil“. Na osobním autě Policie ČR shledala škodu 250 000,- Kč a na pomníku, který nazvala pískovcový sloupek (není k poznání – co to bylo) škodu ocenila na 3 000,- Kč. Což je tak na odklizení. Požádali jsme odbor kultury Magistrátu města HK o pomoc, co máme se zničeným „pískovcovým sloupkem“ provést.

Trafostanice v místním parku

Tato stavba byla postavena pod hřištěm v parku v roce 1932 současně s naší školou, oplocením a požární nádrží. Po dobudování byla užívána obcí a v roce 1942 předána Elektrárenské společnosti Jaroměř. Proud byl do ní přiveden ze smiřické vodní elektrárny o napětí 6 KV a z ní byla zásobována celá obec mimo statku. V roce 2003 byly vybudovány 3 nové trafostanice s napětím 35 KV a stará trafostanice v parku tím dosloužila. Přesto jsme o ní projevíli zájem, protože si myslíme, že je to taková dominanta obce. Východočeské energetické závody nám chtějí budovu trafostanice odprodat za cenu cca 17 000,- Kč.

Zastupitelé ale rozhodli, že budovu chceme vrátit, nebo koupit za symbolickou 1,- Kč. Proto hledáme v okresním archivu v Hradci Králové, jakým způsobem se převedla (odprodala) v roce 1942 obecní elektrorozvodná síť včetně trafostanice Elektrárenské společnosti Jaroměř.

Orkán Kyrill

Orkán Kyrill, který se přehnal přes střední Evropu 19. ledna, způsobil nemalé škody nejen na lesích, ale i na elektrorozvodech. V obci Holohlavy došlo k vyvrácení 2 smrků u kapličky, jednoho v parku a jedné túje na hřbitově, která poškodila pískovcovou sochu Beranových. Při odklizení následků bychom chtěli poděkovat hlavně místním hasičům, kteří se zapojili do úklidu hned v ranních hodinách.

Opravu střechy na kostele sv. Jana Křtitele si farnost měla zajistit sama, jelikož opravu měla zaplatit pojišťovna. Protože farnost není speciálně pojištěna proti „živlu vítr“, pojišťovna odmítá opravu zaplatit. Na březnové schůzi zastupitelé rozhodnou, zda se oprava zaplatí z obecního rozpočtu.

Internetové stránky obce se nám rozšiřují

Jelikož víme, že internet využívá v naší obci více než 80 domácností, reagujeme na to i my. Na **www.holohlavy.cz** najdete nejen základní informace o obci, ale i rozpisy našich zasedání, kterých se můžete zúčastnit. Budou zde zápisy ze schůzí, informace o policejní stanici, o kontaktním

místě sociální podpory při Úřadu práce, informace o živnostnících a podnikatelích v obci, ale i o našem veřejném stravování, včetně aktuálního jídelního lístku na celý týden. Další rubrika je kultura a sport. Dále dle přání občanů budeme webové stránky aktualizovat a rozšiřovat.

Pozvánka na pálení čarodějnic

Tak jako každý rok, tak i letos budeme u kříže pálit čarodějnice. Přáli bychom si, aby naši občané byli ohleduplní k dnešním zákonům životního prostředí. Aby na skládku vozili jen větve z prořezu stromů pokud možno až v měsíci dubnu a ne starý nábytek, sedačky, velké pařezy a pneumatiky, kterých jsme v loňském roce před pálením vytahali a odvezli na řízenou skládku více než 30. Je to k nepochopení, když každoročně v dubnu vybíráme na obecním úřadu nebezpečný odpad – barvy, zářivky, baterie, azbest, ale i zmíněné pneumatiky, kterých jsme za 20,- Kč/ks oficiálně vykoupili jen 8 kusů!!!

Miloš Malínský, starosta obce

Malá tělocvična

Suterén holohlavské mateřské školy konečně nachází své využití. Úspěšně se zde rozběhla různá cvičení. Již druhým rokem každou středu od 19,30 hodin pokračuje příjemné protažení těla a vyladění mysli pomocí cviků jógy pod vedením zkušené paní Heleny Rezkové.

Od září 2006 pravidelně v úterý od 18,30 hodin probíhá poněkud dynamičtější forma uvolnění těla a ducha, a to pomocí tance – tzv. Chakradance. Každý zde tančí sám pro sebe, tak jak ho tělo vede. Při speciální hudbě probíhají i meditace, masáže a zpívání. Vše pod vedením tanečnice Mirky Hochmannové proškolené mnoha zajímavými kurzy.

Od ledna letošního roku se každé pondělí od 17 hodin schází rodiče s dětmi k pravidelnému hravému protažení, prolézání, skákání, tančení a dalšímu skotačení. Záleží, co pro ně zrovna připraví jedna z maminek, paní Jana Tichá. K radosti dětí i rodičů se energicky ujala vedení cvičení. Nejmenší,

předškolkové děti, mají možnost se na cvičení setkat s vrstevníky a zároveň poznávají i starší děti. Čerství školáci opět rádi vidí své kamarády ze školky a naopak. Mamky na mateřské dovolené se poznávají a poklábosí. Pomůcky jako trampolínu, lezecký tunel apod. ochotně zapůjčuje paní ředitelka školky Renáta Smotlachová. I proto se rodiče rozhodli výtěžek ze cvičení věnovat dětem v MŠ. Až bude venku teplo, plánujeme hry v parku (kde se rozrůstá dětské hřiště) nebo společné vyjížďky na kolech.

Před Vánoci v tělocvičně proběhl tříhodinový kurz břišního tance vedený lektorkou orientálních tanců paní Kadlecovou. Volné pokračování tohoto zdraví prospěšného pohybu chystáme na 17. 3. opět od 9 do 12 hodin. Zájemce srdečně zveme.

Dagmar Jakubská

Pozvánka na cvičení

Tělocvična by mohla mít ještě širší uplatnění. Přibývá nám seniorů, kteří se scházejí jen na schůzích svazu důchodců ve Smiřicích a mohli by si klidně protáhnout své tělo při cvičení na józe

nebo sestavit cvičení s hudbou speciálně pro svůj věk. Jak to vidíme čím dál víc v jiných městech, domovech důchodců a jinde. Tělocvična má 55 m², na podlaze nalepený nízký koberec a útulné prostředí.

Senioři, popřemýšlejte!

Miloš Malínský

Zprávy z mateřinky v Holohlavech

Taky už sledujete, jak jaro pomalu ale jistě střídá letošní zesláblou zimu? Ani sněhuláci v oknech školky letos pořádnou zimu nepřilákali. Týden si děti užily sněhových radovánek a pak zas nic. Museli jsme si vystačit jen hraním si na zimu. Kouknete se z okna a místo bělounkého sněhu se nebe halí do šedivé barvy. Jakoby svět zapomněl, že existují taky jiné odstíny barev. Když nemůže zima štípat do nosu, tak zkouší zkazit náladu zamračeným počasím...

Ale na to je tahle zima krátká, aby nám ve školce zkazila náladu! Když nechceš, milá zlatá, přičarovat sníh, klouzačky a ve sluníčku blýskající se rampouchy, nevádí! Pošťák nám přivezl trampolínu a na té se užije legrace ažaž! Když si k tomu sestavíme maxidlouhý prolézací tunel, překážkovou dráhu a průlezku třeba z obručí, může si venku smutnit počasí podle libosti.

Ano, je známo, že už pár minut intenzivního pohybu zvedne náladu obratem. Toho se chytly také některé holohlavské maminky a začaly se spolu se svými dětmi scházet v tělocvičně v suterénu budovy mateřské školy. Školka dodala náradí, mamky čas a nápady, a pak si spolu s dětmi mohly pořádně zařadit. Hrستka nadšenců se pěkně rozrůstá a to je jedině dobře.

V prosinci provedla jedna studentka PF UHK anketu mezi rodiči, jaký mají názor na vznik případného „komunitního centra“ při mateřské škole. Komunitní centrum bylo vysvětleno jako jakýsi klub rodičů. Valnou většinou rodiče odpověděli velice kladně. Vítají společné aktivity organizované pro ně i děti, případné přednášky, hry. Z výsledků této ankety jsme si my, učitelky, vzaly inspiraci a rozhodly se každý měsíc připravit alespoň jednu společnou akci pro děti a rodiče.

V lednu to byly tvořivé dílny nazvané „Veselá okna“, kde se všichni zájemci mohli výtvarně vyjádřit s barvami windows color. Nejedno okno teď zdobí veselé nalepovací obrázky.

Rodiče a další zájemci z řad veřejnosti se mohli 18. ledna zúčastnit na dalším pokračování přednášky PharmDr. Lenky Svobodové o možnostech homeopatické prevence a léčby v pediatrii. Maminky si odnesly spoustu užitečných návodů, jak třeba ulehčit průběh tolik nepříjemných neštovic, vyhnout se reakcím na očkování, jak si poradit s malými nespavci, urychlit hojení boulí a odřenin atd.

26. ledna se vydala hrستka dětí k zápisu do ZŠ Smiřice. Letos máme díky početně slabšímu ročníku jen 7 předškoláků. To je proti jiným rokům opravdu málo.

Předposlední lednový den patřil knoflíkům. Ano, té malé běžné věcičce. Uspořádali jsme „Knoflíkový den“. Děti chodily už od rána v oblečení a dokonce kloboucích ozdobených různými knoflíky. Po svačině se konaly knoflíkové závody. Zdolat překážkovou dráhu s knoflíkem na lžici, to není jen tak! Nebo knoflík přišít – jeřda, kdo by to řekl, že se nitka bude kroutit jako had? Knoflíky nám poskytly podnět ještě pro spoustu dalších legrácek.

Jedno únorové odpoledne se konala už tradiční a tolik oblíbená canisterapie s J. Rybovou a psem Ambrou.

Nyní máme před sebou maškarní bál. Masky na obličej jsou vlastnoručně vyrobeny, maminky možná něco přidají ze šatníku. Maškarní řádění zakončíme opět průvodem masek po Holohlavech a návštěvou na obecním úřadě.

Pro rodiče a veřejnost je v MŠ Holohlavy na 1. března od 17,00 hod. naplánovaná přednáška paní Svobodové, tentokrát o možnostech jarních detoxikačních kúr.

Březen, za kamna vlezem? Ale kdepak!

S přicházejícím jarem začíná i jarní úklid. Nejen v domácnostech lidé vyřazují staré nepotřebné věci a vylepšují svoje příbytky jak se dá. Také my jsme se po dohodě s obcí Holohlavy dohodli na vylepšení interiéru budovy. Mateřská škola dostala do rozpočtu 100 tisíc korun na opravu sociálního zařízení, chystáme výměnu starého nábytku za nový a další dovybavení školní zahrady. Jsme rádi, že obecní zastupitelstvo je modernizaci mateřské školy nakloněno a vychází nám v tomto ohledu vstříc.

Doufejme, že naše školička stihne do začátku léta tu plánovanou přeměnu a že se v ní bude dětem líbit ještě víc jak doposud.

Zápis do mateřské školy, Holohlavy pro školní rok 2007–2008

Mateřská škola, Holohlavy vyhlašuje zápis dětí na školní rok 2007–08, který se bude konat v úterý 3. a ve středu 4. dubna 2007 od 8,00–16,30 hod. Potřebné formuláře si můžete vyzvednout již nyní. K zápisu přineste s sebou svůj občanský průkaz a rodný list dítěte.

Co holohlavská mateřská škola nabízí? Kromě kvalitní výchovně vzdělávací práce je to rodinné prostředí, prostorná a od pozemních komunikací uzavřená zahrada a dobrá kuchyně. Děti mají možnost navštěvovat podle své volby výtvarný a hudebně pohybový kroužek, od 5 let věku kroužek anglického jazyka. To vše bezplatně. Rodiče nespavců možná potěší to, že v mateřské škole je spaní nepovinné.

Další informace o nabídce, provozu a akcích školy vyčtete na webových stránkách www.msholohlavy.wz.cz nebo je získáte osobně při návštěvě MŠ.

Renáta Smotlachová, ředitelka MŠ

KULTURA VE SMIŘICÍCH – březen–červen 2007

23.–24. 3. 2007 – 10,00–17,00 hodin

VELIKONOČNÍ VÝSTAVA

Střední škola potravinářská Smiřice

4.–9. 4. 2007

SMIŘICKÉ SVÁTKY HUDBY 2007

Zámecká kaple Zjevení Páně ve Smiřicích

Vystoupí: J. Svěcený, M. Kejmar, A. Strejček, J. Svěcená, Virtuosi Pragenses, M. Synková, K. Englichová, M. Klaus, Š. Rak, K. Untermüller, Jablkoň, Ž. Vokálová, J. Navrátilová, R. Pachman, D. Hořínková, D. Vaňkátová, M. Novenko.

Předprodej na sekretariátě MěÚ Smiřice, informace na www.festival.smirice.cz.

19. 4. 2007 – 19 hodin

PRÁZDNINY SNŮ

Divadelní společnost HÁTA Olgy Želenské
KD Dvorana

3. 5. 2007 – 9 a 10 hodin

NÁPADY MYŠKY TEREZKY

Pohádka pro děti z mateřských škol a pro rodiče s dětmi na mateřské dovolené.
KD Dvorana Smiřice

18. 5. 2007 – 19 hodin

KRÁLOVÉHRADECKÉ SLAVNOSTI SBOROVÉHO ZPĚVU

Pěvecký sbor SMETANA (HK) a mužský sbor MALE CHOIR (Bulharsko).
Zámecká kaple Zjevení Páně ve Smiřicích

14. 6. 2007 – 18 hodin

ZÁVĚREČNÝ KONCERT ŽÁKŮ ZUŠ SMIŘICE

KD Dvorana Smiřice

16. 6. 2007 – 10,00–22,00 hodin

SMIŘICKÝ HRNEC 2007

Fotbalový stadion SK Smiřice

Vystoupí: Kaluže – Pidilidi – Do větru – Svítání – Majerovy brzdivé tabulky – Lokálka – Fleret a Jarmila Šuláková – Paleček a Janík – Žlutý pes

ZÁVĚREČNÝ KONCERT ŽÁKŮ ZUŠ SMIŘICE

21. 6. 2007 – Zámecká kaple Zjevení Páně ve Smiřicích

Dříve BŘEZEN – MĚSÍC KNIHY dnes BŘEZEN – MĚSÍC INTERNETU

V minulosti vyzdobená knihovna upozorňovala, že je **BŘEZEN – MĚSÍC KNIHY**, současný čtenář však slaví **BŘEZEN – MĚSÍC INTERNETU**. Znamená to, že nabízíme veřejnosti informace nejen v klasické podobě, ale využíváme i nejnovější zdroje jako AV media nebo internet.

Městská knihovna připravila pro dospělé, ale hlavně pro mládež zajímavé soutěže, ankety či prezentace.

Smiřičtí senioři, kteří byli již několikrát bezplatně seznámeni s internetem, mohou obnovit a využít své znalosti ve dnech **12.–14. 3. 2007** v rámci akce **INTERNET – NÁŠ PŘÍTEL**. Na **POHODOVÉ DOPOLEDNE S MAMINKAMI A JEJICH RATOLESTMI** se těšíme ve čtvrtek **15. března**. Sladké občerstvení, dětské knížky, písničky i tanečky budou snad příjemným rozptýlením mateřské dovolené.

VYZDOBIT A ZKRÁŠLIT SVOU KNIHOVNU mohou přijít čtenáři z oddělení pro mládež. **ODPOLEDNE PRO ŠIKULKY** začíná v pondělí **12. března**. **KREATIVNÍ KNOFLÍKOVÉ DÝCHÁNKY aneb MÍSTO JABLŮŇKY S ČERVENÝMI JABLÍČKY ZDOBÍME SI STROM BAREVNÝMI KNOFLÍČKY** je název tvořivé soutěže pro nejmenší, trvající celý měsíc březen.

Ten, kdo nechce tvořit, kreslit či vyšít má možnost účastnit se anonymní ankety **INTERNET A JÁ**. Celý měsíc březen si budou děti měřit své znalosti v jazykových soutěžích a skrývačkách či hlavolamech.

A již tradičně šance pro zapomnětlivce, kterým nabízíme možnost vrátit dlouhodobě půjčené knihy bez sankčních poplatků.

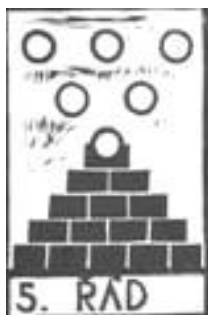

Těšíme se na všechny návštěvníky a doufáme, že příjemnou atmosféru a pocit jara navodí nejenom velikonočně vyzdobená knihovna, ale i slunečné a teplé počasí. V loňském roce byl totiž v tuto dobu pohled z našich oken zcela zimní, sněžilo, teplota kolem nuly a vál silný vítr.

KRÁSNÉ VELIKONOCE a doufejme, že ZIMA UŽ JE PRYČ A JARO MÁ TEN POMYSLNÝ KLÍČ!

Ilona Hušáková a Leona Rousková

ARS ET VINUM – UMĚNÍ A VÍNO

Není nám známo, do jaké míry umělce, vystavující ve směřické vinotéce U číše, víno inspirovalo v jejich tvorbě. Že spojení vína a umění je staletími prověřené a fungující partnerství, dokazuje její majitelka paní Jana Paděrová, která útulné prostory, kam si již mnozí příznivci dobrého vína našli svou cestu, pojala i jako galerii. A tak se během čtvrt roku, po který vinotéka funguje, zde vystřídaly již tři výstavy, a dalších pět je naplánovaných.

Ne vždy se zde prezentují významní umělci, jejichž díla zdobí zavedené galerie a snobové je skupují po desítkách. Tak je to třeba v případě malíře Rudolfa Rouska, který zde vystavoval své osobitě pojaté tarotové karty v průběhu ledna a února, a který sám o sobě prohlašuje, že se řadí spíše k umělcům „zadním“. Právě jeho obrazy lze spíše spatřit v bytě mnohého jeho přítele či třeba leckterého hradeckého výčepníka, kterému autor svou miniaturou uhradil dlužnou částku.

Až do 13. března ve vinotéce vystavují své černobílé fotografie Helena Ošťadnická a Jan Menšík. Helena, rodačka z Hradce Králové, nyní překladatelka pro EU v Belgii, zde představuje kolekci s názvem „Antifest 2001–2004“. Jan Menšík, také z Hradce Králové, povoláním zubní technik, nafotil snímky, které nazval lapidárně „Rock’n’roll to není prdel“.

Fotografie zachycují vernisáž obrazů již zmíněného Rudolfa Rouska (na snímku vpravo s kartou v ruce) „Divousův tarot“, která proběhla 23. ledna (foto Martin Kašík).

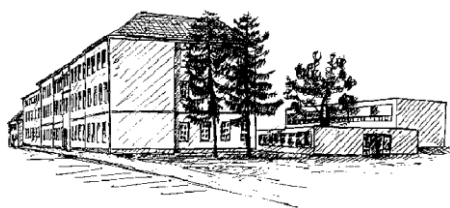

Od 13. 3. do 10. 4. se zde se svými černobílými reliéfy představí absolvent Akademie výtvarných umění v Praze Štěpán Málek, který vyučuje na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové. Jeho práce pak vystřídají ukázky uměleckého kovářství, které zde bude prezentovat až do půlky května Jaroslav Kotěra z Černožic. Od 15. 5. do 12. 6. budou stěny vinotéky zdobit obrazy Pavla Míčka, od 12. 6. do 10. 7. černobílé fotografie Pavly Kraténové. Smiřická rodačka Eliška Fišerová bude mít svou výstavu pod názvem „Podivuhodný svět krajinek“ od 10. 7. Paní majitelka plánuje do budoucna také výstavu fotografií, zachycujících více či méně zapomenuté podoby našeho města.

Jak příhodný je na závěr citát Jeana Paula – „Umění není chléb, nýbrž víno života“.

L. Reichová

Ze života základní školy

V měsíci prosinci obohatily školní práci každoroční předvánoční radovánky

- 5. 12. již tradičně navštívil naši školu Mikuláš se svou družinou. V ní byli tentokrát hned tři andělé a celá banda čertů. Podle počtu andělů lze soudit, že u nás přibýlo hodných dětí a tak na jejich obdarování Mikuláš přibral nové posily. Ale čím si potom vysvětlit to množství čertů? Je to tak, přibýlo i hříšníků—zlobilů a neposedů. Ti, obklopení houfem čertů, odříkávali třesoucím se hlasem básničky a slibovali Mikuláši, že se polepší. A tak nakonec každý z žáků 1. stupně dostal nějakou malou laskominu.
- Na žáky 2. stupně však již ani peklo neplatí, a tak si s nimi musí poradit jenom jejich vyučující. A že to je někdy skutečný očištec!
- K předvánoční náladě přispěl také vánoční koncert **Hvězdička betlémská**. Pro děti 1.–5. ročníku, které se sešly 5. 12. 2006 v Městské dvoraně, bylo připraveno zpívání a povídání o tom, o čem vlastně krásné vánoční svátky jsou. Biblický příběh netradičně ožíval při temperamentním a velmi citlivém vystoupení Michaely Novozámské. Zazněly koledy a vánoční písně, které tvoří nebo upravuje sama autorka pořadu. Děti se spontánně přidávaly zpěvem i rytmickým doprovodem. Byl to krásný adventní zážitek.

- 6. 12. 2006 odjela třída 7. B na **exkurzi do Dvora Králové nad Labem**. Žáci tentokrát pozvali i své rodiče, aby společně prožili chvíle, o kterých jindy rodičům pouze vyprávějí. V průběhu exkurze navštívili slavný Braunův lesní Betlém v Kuksu a družstvo Vánoční ozdoby ve Dvoře Králové.

Průvodkyně dětem vysvětlila postup při výrobě světově známého českého artiklu. Žáci viděli foukání vánočního skla a sami si mohli tuto práci vyzkoušet. Největší radost však měli v pracovním sálu, kde se vánoční ozdoby zdobily. Práci dělnic nejprve nadšeně okukovali a později mohli zdobit společně s rodiči křehké barevné koule, zvonky nebo špice. Malovali a kreslili speciální tuší, využívali různá sypaní a lesky. Na závěr exkurze byli všichni pozváni do podnikové prodejny, kde společně pečlivě vybírali nové ozdoby, kterými zkrášlí svoje vánoční stromky. Všem se společná akce moc líbila a možná se rodiče s dětmi vydají na konci školního roku i na společný výlet.

- **Zápis dětí do 1. ročníku pro školní rok 2007–2008** se letos konal 26. ledna. Budoucí školáčky

tentokrát prožili ve škole „Barevné odpoledne“. Hned v úvodu jim zatančily „barevné pastelky“ v krátkém programu dětí z 1. ročníku. Hravou formou potom plnili úkoly z výtvarné, početní, jazykové i pracovní výchovy a za odměnu dostávali samozřejmě barevné pastelky. Za své zdařilé výkony dostali na památku i další drobné dárky. Zapsáno bylo 32 dětí, k nim se do 1. třídy připojí ještě děti, které měly v loňském roce odklad školní docházky. Všem zapsaným dětem přejeme, aby jim radost a chuť do školní práce, která jim nastane od 1. září letošního roku, vydržela co nejdéle! Touto cestou děkujeme MŠ ve Smičicích a Holohlavech za pěknou spolupráci a přípravu předškoláků. Tradičně děkujeme také našim sponzorům paní Hudákové a panu Brožovi za drobné dárečky. Fotografie z letošního zápisu si můžete prohlédnout na internetových stránkách školy.

- **„Ave Caesar“**

Žáci 5.–9. ročníků se mohli díky výukovému programu, který pro ně připravili pracovníci agentury Faber, seznámit se životem v době antiky. Viděli například, jak nepohodlné bylo nošení tógy, 5 metrů dlouhé tkaniny, nebo jak se stolovalo vleže bez použití příboru. Největší zájem u dětí sklídily ukázky výzbroje a válečnické taktiky Římanů. Vybraní zájemci předvedli i zápas gladiátorů. Naštěstí to nebyl boj na život a na smrt, takže se všichni v pořádku vrátili do svých tříd, bohatší o nové informace a zážitky.

➤ **Testy Scio pro 9. ročník**

Dne 13. 11. 2006 proběhlo testování žáků 9. ročníků z českého jazyka, matematiky, cizího jazyka a obecných studijních předpokladů. Výsledky budou zpracované individuálně pro každého žáka.

➤ **Cermat testy pro 9. ročník**

Dne 1. 2. 2007 proběhlo na naší škole celostátní testování žáků 9. tříd v českém jazyce, matematice a obecných dovednostech. Výsledky obdrží každý z žáků ve formě certifikátu v dubnu, před přijímacími zkouškami.

➤ **Testy Kalibro**

Tyto testy byly zadány žákům 5. a 7. ročníku z předmětu matematika a český jazyk. Žáci by si na nich mohli ověřit svoje znalosti a učitelé získat informace, na které učivo se mají ještě zaměřit.

➤ **ČŠI ve škole**

Začátkem února navštívila naši školu Česká školní inspekce. Hlavním předmětem kontroly byla povinná základní dokumentace, agenda výkaznictví, vybavení a využívání výpočetní techniky ve výuce, výuka cizích jazyků a hospodaření a evidence ve školní jídelně. Po obdržení inspekční zprávy zveřejníme na našich webových stránkách.

➤ **Výměna oken**

2. ledna byla zahájena výměna oken v nové školní budově a následně ve školní jídelně. Nevyhovující okna, jak po stránce tepelně-izolační, tak po stránce bezpečnosti dětí, byla nahrazena moderními plastovými okny. Investice se určitě vrátí v podobě ušetřených energií. Nezanedbatelná je i pozitivní estetická změna.

➤ **Sběr druhotných surovin**

Tak jako každý rok tak i letos sbírali žáci naší školy kaštany a žaludy. Celkem nasbírali 1425 kg.

Nejvíce kaštanů odevzdala Eva Vítová ze 6. B – 330 kg, potom Vojtěch Jiránek ze třídy 1. A – 56 kg a Gabriela Hažvová ze 3. A – 55 kg. Eva Vítová se zasloužila o celkové vítězství třídy 6. B – 356 kg, v pořadí tříd se na druhém místě umístila 3. A se 173 kg a na 3. místě skončila 1. A se 167 kg. Plody si odvázejí k přikrmování lesní zvěře zaměstnanci KRNAPu.

Na základě průzkumu mezi rodiči a žáky bude škola každou poslední středu v měsíci organizovat sběr starého papíru. Papír je možné vozit od 6.00 h do 18.00 h na označené místo ve školním dvoře. Vydělané finanční prostředky budou sloužit na nákup materiálu na výtvarnou výchovu.

Mgr. Petr Rohlena, ředitel školy

TJ Sokol Smiřice – Oddíl ASPV

Na samém sklonku roku jsme se rozhodli uspořádat dvě sportovní akce, abychom se tak trochu sportovně rozloučili se starým rokem a sportovní sezónou.

První akce se konala 29. 12. 2006 na místní smiřické kuželně. Sešli jsme se v hojném počtu. Přišlo 28 účastníků. Tomuto miniturnaji vévodil Jiří Mochan, který vesměs všechny s přehledem porazil. Na druhém místě se umístil Karel Kratěna. Třetí skončil Karel Volejník.

O dva dny později – 31. 12. 2006 jsme se sešli naposledy na sportovním areálu před ZŠ Smiřice. No, a jak jinak se rozloučit se starým rokem, než fotbalem? Této poslední akce se zúčastnilo 14 sokolníků.

Milan Svoboda, TJ Sokol Smiřice

Po červené mezi třemi věnnými královskými městy

Dálkové turistické trasy. Fenomén, který v uplynulých desetiletích značně ztratil na svém významu. Pravda, mnoho klasických „dálkovek“ slouží ke spokojenosti turistů do dnešních dnů: Jiráskova cesta, Posázavská stezka, Zlatá stezka Českým rájem, to jsou jen namátkou vybrané trasy, kde turista může po jedné barvě putovat i několik dní. Jiné tolik štěstí neměly. Budování asfaltek mezi scelenými lány ve směrech, které turistice nevyhovovaly, naopak zarůstání a likvidace cest, které turisté dlouhá léta užívali, mnohonásobné zvýšení intenzity provozu na dříve klidných silničkách, to jsou jen některé z důvodů, které vedly k jejich zrušení, v lepším případě k jejich přerušení.

Vzpomeňme propojení Novobydžovska s Chlumeckem, ze kterého nezůstalo zhora nic, vzpomeňme několika spojnic Podkrkonoší s Krkonošemi, z nichž zůstala pouhá torza.

Trasa, o které bude řeč, je jednou z nich. Původně dálková trasa, později rozkouskovaná, teď opět, byť v poněkud pozměněné podobě, povstala „z popela“. Začátek trasy byl v Pardubicích, víceméně stále podél Labe vedla do Hradce Králové, prošla celým městem věrná Labi až do Černožic, kde opustila jeho tok a zamířila do lázní Velichovky. Pak přišla léta osmdesátá, počátek kouskování „naší“ trasy. Spadlý můstek přes Malostranský potok, levý přítok Labe, donutil značkaře ke zrušení úseku mezi Lochenicemi a Smiřicemi (následně Černožicemi). A následovala léta devadesátá. Naprostá neprůchodnost poblíž Bukoviny nad Labem (blízko Kunětické hory) měla za následek zrušení úseku Pardubicko-Hradeckého. Tato situace nebyla lhostejná mnoha nadšeným turistům, zejména pak odboru KČT ve Smiřicích, v čele s Jardou Jágrem. Iniciovali opravu můstku přes Malostranský potok, intervenovali u značkařů, až nakonec v roce 2003 znovu vyznačili místním značením úsek z Lochenic do Černožic jako „Prokešovu spojovací cestu“. A to už je nová, šťastnější kapitola někdejší dálkové trasy.

Prokešovu spojovací cestu převzali do své péče královéhradečtí značkaři pod vedením Oty Urbana. Značkařka paní Havlíková v r. 2005 přeznačila tuto trasu na pásové značení. V roce 2006 navázal v Černožicích značkařský obvod Náchod a jaroměřští značkaři manželé Simonovi. Původní červená do Velichovek byla přeznačena na modrou (jako odbočná) a červená byla protažena podél Labe až do Jaroměře, kde navázala na červenou do Dvora Králové nad Labem.

Vzniklo tak kvalitní propojení tří historických věnných měst českých královen: Hradce Králové, Jaroměře a Dvora Králové nad Labem. Vznikla trasa, která vede nenáročným terénem, převážnou částí své délky podél toku Labe a úspěšně navazuje na historii dříve tak populárních dálkových turistických spojnic.

Jan Pásler, předseda krajské komise značení

Občané svému městu

Nadpis tohoto odkazu jsem si „vypůjčila“ z desky cti, která byla v minulosti umístěna nedaleko nádraží. Tímto jakkoliv nechci znectít větší či menší zásluhy občanů, jejichž tvář desku zdobila, prostě se mi jen zdálo velmi příhodné použít tento nápis, byť zde ve velmi, velmi ironické souvislosti.

Nejednomu z nás zvedá hladinu adrenalinu, když vidí své okolí poničené, když jde kolem – již poněkolidakáté – rozbité skleněné výplně vývěsní desky, na níž si asi někdo permanentně léčí svůj mindrák, když jeho botu ozdobí psí exkrement, který tam ponechal nezodpovědný pejskař... Vše je o lidech, o jejich přístupu k místu, kde žijí, kde vyrůstají jejich děti. To, co jednomu hýbe žlučí, druhí přejdou bez mrknutí oka.

Nekladu si za cíl polepšit hříšníky, kteří mají níže popsané skutečnosti na svědomí – je zcela jisté, že ti, kteří stojí za některými těmito skutky, ani Zpravodaj nečtou. Protože v uvedených případech je pachatel neznámý, zbývá nám – myšleno úřadu – pouze „spolknout hořkou pilulku“, potají utřít slzy vzteku a veřejně tyto nešvary ventilovat, aby vy jste věděli, že nám to vůbec, ale vůbec není jedno.

únor 2007

Zámecký park ve Smiřicích se může chlubit mnoha dendrologickými skvosty. Mezi ně patří i tento exemplář sekvojovce obrovského, který si tu spokojeně, tu a tam třeba jen zlehka občůrán větším či menším pejskem, roste téměř 20 let.

Kde se vzaly, tu se vzaly, něčí čelisti se zakously do kmenu a odtrhly cary kůry až do výše téměř 2 m. Ohledáním místa činu a zajištěním pachatelových stop jsme nejdříve dospěli k závěru, že tento skutek má na svědomí zvíře z čeledi lichokopytníků, ovšem další případ ze 4. března, kdy se stal obětí další exemplář tohoto stromu, nasměroval bystré oči detektivovy na pachatele štekajícího (tím nemám samozřejmě na mysli některé něžnější poloviny lidského pokolení). Doufejme, že nový trend aportování sekvojovců nebude nadále pokračovat. Jinak se naši praprapra... potomci nedočkají toho, že se tento impozantní a vzácný strom nestane největším živým organismem v širokém dalekém okolí (encyklopedie uvádí až 100 m).

červen 2006

Tento informační panel sice není již na katastru města, každopádně na naši desku „necti“ také patří. Naučnou stezku, jejíž součástí byl až do 23. 6. 2006, zřídil Komitét pro udržování památek z války roku 1866. Komu ten panel tak moc vadil, že jej odstranil (nutno uznat, že je to pěkný, čistý řez) a pohodil do potoka, to už nezjistíme. Každopádně to nebyl první pokus o jeho poškození, panel byl předtím i prostřílen, zřejmě z brokovnice.

Smiřická zámecká kaple je národní památkou, to snad už vědí ve městě všichni. Aby to věděli i přespolní, nechalo město vyrobit cedulku, kde tato skutečnost byla popsána. Vydržela na svém místě asi týden...

A tak už více jak rok máme na zdi jen torzo (jeho odstranění by dalo větší fušku, je důkladně přišroubované). Cedulku si přivlastnil buď soukromý sběratel (v lepším případě), anebo ji někdo zpeněžil (byla ze zloději velmi ceněného kovu – měděná) a utržené peníze prohýřil (kolik mohl asi tak dostat za 10 deka kovu?).

Co dodat? Příhodné je jedno rčení, které si však musíte doplnit sami, slova hrubšího ražení na tyto stránky přece nepatří: „... do rukou a 14 dní nepustit k vodě!“

Je chvályhodné, že se někteří občané dobře starají o svůj majetek a z bezpečnostních důvodů si vybaví dům hromosvodem, čímž v podstatě chrání i majetek sousedů – co kdyby čirou náhodou do baráku prásklo a červený kohout by se vzepjal a přeskočil tam, že? Co na tom, že při obstarávání poničím majetek někomu jinému, účel přece světlí prostředky.

Takto si tedy někdo přičinlivý přilepšil 7. srpna 2006 a očesal z budovy zámeckého Důchodu a bývalého pivovaru hromosvody a měděné oplechování. Co neorval, poškodil – no zkrátka příslovečný slon v porcelánu.

Dost ironie – je nám jasné, že kov skončil ve sběrných surovinách. Tentokrát si ale zloděj – oproti stogramové tabulce z kaple – polepšil a rčení o čtrnáct dní nemytých rukou z předchozího případu se sem hodí také...

Tak to je pár příkladů toho, jak někteří mají rádi své město. Na webových stránkách **www.smiricko.cz** pod odkazem města Smiřice je uveden odkaz se stejným názvem, kde najdete více fotek a k němuž budeme postupně vkládat další ukázky lidské dovednosti.

L. Reichová

Vodovod a archeologie

Jak to spolu souvisí? Většina z nás si už jistě neuvědomuje, že již déle než rok používáme (pokud jsme připojeni na městský vodovod) vodu, která k nám potrubím přichází z Hradce Králové a tam zase přichází až od Orlických hor. Této změně předcházelo vybudování vodovodního potrubí od Hradce Králové až k hydroglobům u Holohlav. Potom byl odpojen původní zdroj vody, který nebyl zcela vyhovující a přešlo se na „hradeckou“ vodu.

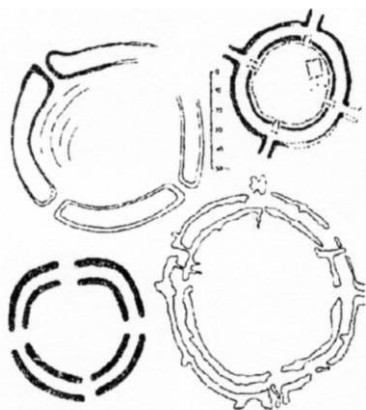
Jak už je výše uvedeno, nejdříve muselo být vybudováno přiváděcí potrubí. Při zemních pracích jakéhokoliv druhu je dokonce povinností umožnit nejdříve archeologický průzkum – tentokrát v rýze bagrované pro litinové potrubí. Zdálo by se, co by se mohlo najít!? A vidíte, našlo se. Během stavebních prací došlo k odkrytí pravěkých a středověkých památek na celkem čtyřech lokalitách. Jejich charakter svědčí především o sídelních aktivitách neolitických kultur (lineární a vypíchané) a funerálních aktivitách obyvatelstva kultury lužických popelnicových polí.

Některé objevy z tohoto období souvisejí s poznatky ze starších výzkumů – například z lokalit u Lochenic 1 a 2. Nebyly sice odhaleny půdorysy pravěkých domů, ale poznatky z těchto výzkumů je možno použít pro lepší poznání zázemí těchto kultur. Velmi zajímavé bylo zjištění, že stavební rýha protнула také samotný **neolitický rondel** (podobný rondel byl nalezen i při archeologickém průzkumu v Holohlavech – o rondelech viz další článek). Stalo se tak v jeho prozkoumané části. Proto nebyl při záchranném výzkumu vůbec zaznamenán. Při výzkumu v roce 1981 byl nalezen jediný objekt číslo 36, který kromě zlomku pískovce neobsahoval žádné nálezy. Pravděpodobností ho lze ztotožnit s již zkoumaným objektem 29/81 nebo s některým z bezprostředně přilehlých hrobů slovanských nebo kultury se zvoncovitými poháry.

Při různých archeologických výzkumech v našem okolí se potvrdilo již mnohokrát, že na mnoha místech zdejšího regionu žili lidé již odpradávná. Dokládají to velice zajímavé nálezy střepů z počátku pozdní doby kamenné (kultura s nálevkovitými poháry). Nejsou sice početné, ale jejich specifická výzdoba je dosti blízká slezskému prostředí a dává tak možnost úvahy o kontaktech východočeského a slezského obyvatelstva dokonce až z druhé poloviny 4. tisíciletí př. Kr.

Nález velmi dobře dochovaného lužického hrobu pak rozšiřuje dosud známé časové rozpětí lužického pohřebiště. I když obdělávání půdy často i dosti silně narušuje původní popelnicová pohřebiště, stále je ještě pravděpodobné, že se ještě může něco zajímavého objevit. Tak např. i výzkum u Trotiny 2 odhalil dosud nezjištěné rozšíření plochy sídliště kultury s lineárně zdobenou keramikou položeného v ploše kolem lokality Trotina 1.

Rondely – svatyně ohně a obilí?

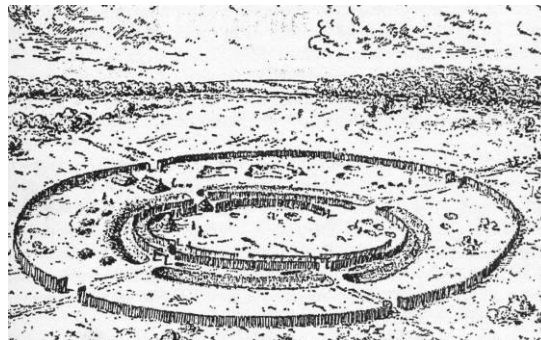
Jakým způsobem první zemědělci zapečetili průchody mezi paralelními světy? Donedávna jsme ještě na tuto otázku neznali odpověď. Nové techniky archeologického výzkumu – zejména takzvaná letecká archeologie, založená na snímkování terénu z letadla, kde se odlišnou barvou projeví v zemi ukryté stopy zaniklých objektů – přinesly řadu senzačních odhalení. Je to zejména překvapivé množství rondelů, kruhových svatyní, jejichž průměr se pohybuje od osmi do stovek metrů(!). Hustě pokrývají velkou část Moravy, Čech a Rakouska. Konstrukci mají jednotnou: obvod kdysi tvořil vyhloubený příkop, často doplněný palisádou z dřevěných kůlů. Do nitra vedly čtyři vstupy, orientované podle nebeských těles nebo světových stran. Vnitřní prostor rondelů je většinou zcela prázdný, je to místo pro shromažďování v rámci obřadů, konaných snad jen jednou v roce v době začínajících zemědělských prací. Před započítím obřadů byly úzké a hluboké příkopy čištěny od zřícených stěn. Také v Holohlavech byl při archeologických průzkumech nalezen menší rondel s příkopem o průměru pouhých 36 metrů. Při výzkumu se jeví nápadným množství zlomků kamenných drtel ve výplni příkopu.

Rondely jsou příbuzní s kamennými kruhy – kromlechy a jejich vývoj směřoval k britskému Stonehenge, řeckým chrámům tholosům, římským cirkům a křesťanským rotundám.

Dnes jsou považovány za nejstarší typ uměle stavěných svatyní. Ale žádný odborník dosud nevysvětlil jejich tvar. Jsou modelem vesmíru? Země? Věčného koloběhu času? Zřejmě je jedna věc; jednoduché formy kruhových svatyní existovaly už u loveckých národů a první zemědělci je od nich pouze převzali. Současně však sami přinesli něco nového: čtvercovou a obdélníkovou svatyni. Oba tvary pak existují souběžně a jako by se navzájem doplňovaly...

Vysvětlení je přitom poměrně jednoduché. Oheň planoucí v noční tmě vymezí kruhový prostor, který je bezpečnou zónou, do níž se neodvážejí šelmy ani démoni. Také kosmická světla – Slunce a Měsíc – jsou vlastně planoucí kotouče. Rondel je tedy chrámem pozemského i nebeského ohně.

Poslední roky však přinesly do studia rondelů další zajímavý moment – zdá se, že to byly svatyně, určené k přivolávání deště. Archeologové si celá léta lámali hlavu nad tím, proč rondely vznikly doslova jako „houby po dešti“ na poměrně rozsáhlém území jen proto, aby byly v historicky velice krátké době 100 až 200 let zcela opuštěny. Odpověď naznačují nedávné objevy v dalekém Grónsku.

Zde byl totiž v rámci mezinárodního projektu GISP proveden vrt skrz ledovec starý 70 tisíc let. Vědci tak získali jádro (tedy jakýsi válec o průměru 20 centimetrů), který se vyznačuje střídáním kompaktnějších a méně hustších vrstev. Tyto vrstvičky vznikají – podobně jako letokruhy stromů – každý rok, takže je možné s vysokou přesností získat přehled o charakteru každého roku hluboko do minulosti.

A právě ono jedno jediné století, v němž „fungovaly“ rondely, se vyznačuje dramatickým a prudkým výkyvem celkových srážek směrem dolů – udeřilo sto let sucha.

Archeologové a historici samozřejmě tvrdí, že chrámy vznikly jako specifická náboženská reakce na nepříznivé suché počasí, které pro neolitické zemědělce znamenalo hladomor. Jenže již nikdo se nepokusil vysvětlit jeden paradox: zatímco chrámy a posvátná místa na jiných lokalitách mají zpravidla svoji kontinuitu – na zaniklé pravěké svatyni vyroste posléze například středověký kostel – rondely vznikly a zanikly takřka „bez potomků“. Byla to snad nějakým způsobem prokletá místa? A tady se nabízí kacířská myšlenka: co když to bylo obráceně? Co když byly rondely součástí nějakého většího plánu, který se svým tvůrcům vymkl z ruky a byl proto během dvou tří generací navždy opuštěn?

Zemědělci však stavěli i další chrámy, chrámy pro Matku Zemi – posvátná pole. To byly ohrazené a příkopy z krajiny vydělené čtverce a obdélníky, napodobující skutečná orná pole; někdy byly dokonce osety dřevěnými kůly či kameny v rovnoběžných brázdách, stejně jako se seje obilí. Tady se prováděla „regenerace“ zrna a magické manipulace s vodou a půdou (blízkost pramene nebo vodního toku byla důležitá). Součástí objektu býval i kamenný stůl – dolmen, podzemní krypta nebo alespoň zakrytá jáma, kde byl vstup do podzemí, do dolního světa, ke kořenům všeho bytí...

(mv)

Mitiskova kronika – X. pokračování

Popis požáru dle čibuzského faráře

Když bylo půlhodiny po dvanácté slyšel jsem silný hlas: Honem, brzo sem dejte klíče kostelní, musíme na věž, a šturmovat, ve Smiřicích hoří. Z plamenů těch hořících stodol, vichr jenž stále prudším se stával, hnal plamen na další stavení a nepřestal zuřiti a počal váti k východu, ano posléz proti kostelu a zámeckému stavení. Majestátný chrám Páně a s ním spojený zámek, jenžto z obou stran od řady hořících domů obklopeny byly, ušly jenom pravým zázrakem, neb ochranou

Boží zuřícím plamenům toho dne. Všichni zámeční obyvatelé, páni císařští úředníci, vrchní, důchodní, sirotčí, knihovní, berniční neb kontribuční, pak zámecký lékař i nájemník pivovaru Abraham Mautner, i ostatní služebníci, tedy všecko, což se nechalo odstraniti přenesli v bezpečnost a byli v ustavičném strachu, jestli také jejich obydlí plamen zachvátí, vzkázu a poušť obrátí a docela zničí. Kdyby se to bylo stalo a oheň vrchnostenskou jízdní cvičnu (*jízdárnu*) krytou šindelem zachvátil, kdež tisíce centů sena před nedávnem naveženo bylo, neb povážiti se musí, tak snadno se mohlo státi, že by celý zámek téhož dne a celé Smiřice v popel se obrátily.

Následky strašného požáru

Po požáru rok uplynul a nevyhlíželo to ve Smiřicích o mnoho přívětivěji než před rokem, ano i v těch domech jenžto již vystavěné stojí, sotva jeden jest dokonale dostaven. Díky bohu, že v ten den požáru nepřišel žádný o život ani k ourazu, však ale druhého dne, když se hrabali v rumu hostince „U zeleného stromu“, byl jeden k této práci objednan silně popálen, že s velkou obtíží při životě byl zachován. O několik dnů později byla **manželka krejčího Josefa Víra** z č. 113 od dopola shořeleho trámu povržena a co polomrtvá rozmačkána, tak že za několik dní trpnou smrtí skonala. Nelze opomenouti, jak ze všech stran znamenitě a mnohonásobně zanášeny a přiváženy byly příspěvky, ale přece v nejlepším světle poukázala se dobročinnost smiřických, mezi nimiž jmenovitě tehdejší vrchnostenský pivovaru pachtýř **Abraham Mautner**, když on velmi mnoho dnů po onom požáru přes 80 nešťastných pohořelých, mladé i staré, každé poledne v pivovare masem a chlebem nasycoval, aneb jím nemohavším do domu posíláno bylo. To nejvíce smiřickým uškodilo, že **asekurací** platební příspěvky z r. 1838 vtělené, pro rok 1839 pustili, ač dříve byli pojištěni.

Když pak vrchnost nedala již pivovar do pronájmu a sama v řízení převzala, tedy pan Abraham Mautner odebral se i s manželkou a s 2 dcerami do Vídně a tam přestoupil k pravé církvi římsko-katolické a přijala celá rodina svátost křtu. Přijav jméno křestní Adolf Ignác v kostele sv. Rocha, manželka jeho pak křestní jméno Julie Marcelina rozená byla Kadišova ze Semil, která ve Vídni také dne 21. 4. 1887 zemřela.

Vodní labský mlýn

V dávných časech, na skalní výšině půlnočně od Skalice, na onom místě, kde hlavní rameno Labe pod příkrou skalní výšinu vpadá, byl od povodně dřevěný most k mlýnu stržen, takže se nahlídla potřeba, nějaké lepší místo blíže Smiřic vyhledati a mlýn postavit. Toho se ujal r. **1612** Jan Rudolf hrabě Trčka a vystavěl ve Smiřicích nový mlýn, jeho choť byla baronka Marie Magdaléna a jejich erby se na mlýně stále nacházejí. (*Roku 1918 erby sejmuty a uloženy ve staré radnici, později přestěhovány do zámeckého krčku do depozitáře.*)

U levého břehu, ku mlýnu běžícího ramene Labe, zaražen jest velký kámen čtyřhraník, jenž nahoře hvězdou poznamenán jest, a který je měřič vody. Vystoupila-li voda až na tuto značku, dalo to znamení, že rozvodněná voda labská břehy převýšila a louky zatopila. Při požáru r. **1839** i mlýnská kola shořela. Tento mlýn byl původně majetek gruntovního pána smiřického, kterýž od mlynáře každoročně znamenitou činži dostával. V konstituci r. 1848 byl mlýn vykoupěn všech břemen, naproti tomu musí mlynář na své outraty břehy a mosty u Labe spravovati, dle potřeby i nové dělati. Tak to činil Jan Morávek a po něm Václav Batista, který nový mlýn dle amerického způsobu vystavěl a pak jej za 150 000 fl. židovi Kleinovi prodal.

9 v dějinách Smiřic

1879

Již dosti dlouho se snažím přesvědčit čtenáře Zpravodaje o tom, že většina důležitých událostí v historii Smiřic se stala s datem, které mělo na konci devítku. Pochopitelně, že v tom není žádná zákonitost a nedá se z toho nic vyvozovat. Rozhodně se však jedná o pozoruhodné zjištění.

Tentokrát se zaměřím na událost s datem **1879**. V tomto roce rozhodla tehdejší smiřická místní rada o tom, že Smiřice si vybudují svůj vlastní hřbitov. Někdo z mladších si určitě položí otázku, kam byli do této doby pohřbíváni smiřičtí zemřelí?

Správa celého smiřického panství byla soustředěna do Smiřic. Na zámku buď sídlili přímo majitelé – např. Šternberkové, Gallasové nebo podnikatel Liebig nebo tam byl úřednický aparát. Duchovní správou však Smiřice a okolí spadalo do Holohlav. V Holohlavech byla fara i farní kostel. Kolem kostelů dříve bývaly kostelní dvory, pohřebiště, pohřební místa a ne zcela správně krchovy – jednoduše řečeno, kolem kostelů bylo vyhrazeno místo k pohřbívání zemřelých.

Na holohlavském hřbitově byli celkem pochopitelně pohřbíváni zemřelí z Holohlav. Byli však sem pohřbíváni i zemřelí ze všech okolních obcí. A co Smiřice? Ty svůj vlastní hřbitov neměly a i smiřičtí nebožtíci bývali ukládáni do hrobů u holohlavského kostela.

Tady uděláme malou odbočku v neveselém povídání o hřbitově. V době stavby josefovské pevnosti ke konci 18. století byl ve smiřickém zámku umístěn vojenský špitál, kde byli léčeni nemocní vojáci (v Josefově bylo v té době soustředěno kolem 10 000 vojáků!). V zámeckém špitálu při úrovni tehdejšího lékařství nebyli všichni vyléčení a dosti jich zemřelo. V té době bylo na východ od zámku v tzv. Malé oboře zřízeno pohřebiště. U pohřebiště byla i kaple Panny Marie. V té době tedy byl hřbitov u Smiřic, ale smiřickým nesloužil. Po dostavbě josefovské pevnosti již nebylo třeba špitálu. Nebylo potřebné pohřebiště a bylo zrušeno. Mariánská kaple byla zbořena. Dnes bychom asi těžko určili, kde bylo pohřebiště a kde stála kaple.

Tak tedy smiřičtí museli své zemřelé doprovázet ve smutných průvodech do sousedních Holohlav. Dnes bychom také jen stěží určili, kudy přesně vedla cesta. Bylo to však i v místech, kde je nyní ulice Kršovka. Však také jméno této ulice je určitou zkomoleninou – líbivěji řečeno slovní úpravou. Cesta na krchov byla Krchovka a z toho Kršovka.

Podíváme-li se na prostor kolem holohlavského kostela, nebudeme se vůbec divit, že na začátku 19. století už holohlavský hřbitov přestával stačit. Holohlavská obec se proto rozhodla postavit hřbitov nový – jedná se o současný hřbitov za budovou fary. Okolní obce a i Smiřice měly při výstavbě pomáhat materiálně, pracovně i finančně. Nepohoršujme se jen nad současnou skutečností. Ani tenkrát se nikomu nechtělo do práce a peněz také nebylo nadbytek. I když se jednalo o tak potřebnou věc, jako je hřbitov.

Různé nepříjemné dohadování při pohřbívání smiřických nebožtíků v Holohlavech proto přimělo představitele města k rozhodnutí postavit ve Smiřicích vlastní hřbitov – jak už je výše uvedeno, bylo to v roce 1879. Ne jednoduše bylo vybráno místo pro umístění hřbitova. Hřbitov se začal budovat v roce 1880 a práce byly dokončeny v roce 1881.

Ještě ani nebyl hřbitov slavnostně vysvěcen – dnes bychom ho slavnostně otevřeli – a již bylo třeba pohřbít prvního zemřelého. 21. března 1881 zemřel ředitel místního cukrovaru Adam Mehrle. Významná osobnost musela mít odpovídající smuteční obřad. Na dokreslení jen několik údajů – v domě smutku bylo rozžato 600 (šest set) svící, smutečnímu průvodu hrála vojenská

kapela z Josefova, při obřadech zpíval smiřický pěvecký sbor Hanka a čestnou stráž držel sokolský spolek z Jaroměře. Jeho hrob je umístěn v polovině hřbitova u jižní zdi. Na jeho hrobě je umístěn mohutný památník.

Teprve po prvním pohřbu byl nově založený smiřický hřbitov podle církevních obřadů vysvěcen. Došlo k tomu odpoledne 20. června 1881 při příležitosti pouti sv. Jana Křtitele. Byla to velká a slavná událost. V holohlavské kronice se o tom dočteme: „Slavnostní průvod vyšel z holohlavského děkanského chrámu. Vpředu šla školní mládež se svými pány učiteli. Za nimi kráčeli počestní cechové se svými prapory, potom zpěváci s p. ředitelem chóru Josefem Novohradským. Dále kráčel p. děkan Nývlt, dp. Ignác Vágenknecht, farář chotěborský, kaplan hoříněvský i domácí kaplan Josef Koukal. Za nimi kráčelo zastupitelstvo města Smiřic a konečně i ostatní zástupy lidí. Světil dp. děkan Leodegar Vacek z Hradce Králové a kazatelem byl dp. děkan Alois Nývlt. Po skončení slavnosti ubíral se průvod do chrámu smiřického, kde uděleno bylo požehnání.“

Pro zajímavost uvedu, že o 10 dnů později byla dne 30. června obnovena po staletí zanedbávaná a mechem porostlá kamenná socha Bolestné Matky Páně, která je umístěna nad bránou před holohlavským děkanským chrámem.

Celé následující léto se o ničem jiném nemluvalo a nepsalo než o prodeji Smiřického a Hoříněvského panství – prodej se nakonec uskutečnil. 31. srpna úředníci na smiřickém zámku uvítali důležitou novinu. Jeho c. a k. apoštolské Veličenstvo František Josef I. se svou manželkou koupil Smiřické panství. S těžkým srdcem prý ze Smiřic odcházel dosavadní majitel pan Jan baron z Liebigů. Kupní cena byla 4,165.355 zlatých.

Ještě jeden údaj bych chtěl uvést. V dalším roce existence hřbitova – tedy v roce 1882 – rodina podnikatele Malburga si nechala vybudovat hrobku, která je na konci hlavní osy hřbitova při východní zdi.

Proč jsem si vzpomněl na smiřický hřbitov. K zamyšlení mě přivedla vichřice, která se nad republikou přehnala ve dnech 18. a 19. ledna tohoto roku. Před hřbitovem skupina vzrostlých stromů pěkně rámuje vchod na zdejší hřbitov. Je poměrně pravděpodobné, že ty stromy tam rostou někdy od doby založení hřbitova. Jejich stáří (asi ne všech) je tedy možno odhadovat na

více než 120 let. Jeden z těchto stromů, a dalo by se říci ten nejstatnější, náporu vichru neodolal a spadl. Je škoda nejen stromu, ale škoda vznikla na hřbitovní zdi a byly poničeny nejméně čtyři hroby v severozápadním rohu hřbitova. Snad je třeba v souvislosti se hřbitovem konstatovat, že umírají nejen lidé, ale i stromy.

(mv)

Otmarové z Holohlav

Při pátrání po počátcích a původu rodu Smiřických v historické literatuře jsem narazil v Paprockého pojednání o stavu panském Diadochos na následující zajímavé údaje: „Na rozličných místech mezi rody jinými, tolikéž v titulářích poznamenáni jsou Otmar z Holohlav,

v létu Páně 1556 Mikuláš Otmar na Skalici z Holohlav, Prokop Otmar na Mistovsi, Wáclav Otmar z Holohlav. V létu Páně 1572 Jiřík Otmar z Holohlav a v Milovicích, Prokop Otmar z Holohlav a na Kamenici. Léta Páně 1589 pak Mikuláš Otmar z Holohlav a na Vísce.“ Na náhrobním kameni u kostela v Jeřicích je následující nápis: „Léta 1587 v outery po svatých Šimonie a Judy umrzel urozený Mikuláš Otmar z Holohlav a tut pochován je. Pan rač milostiv duši jeho být.“

Poslední známý z rodu je Petr Skála Otmar z Holohlav, který roku 1615 držel v majetku statek Vísku. Naopak první Otmar z Holohlav je uváděn roku 1375. Znakem Otmarů byl modrý štít s černým krkavcem a zlatým prstenem. *(Dle poznámek Ing. Lubomíra Kupky.)*

Pokud se Smiřičtí vyčlenili jako jedna z větví pánů z Holohlav, jak předpokládá autor zápisů v holohlavské kronice, došlo k tomu na přelomu 15. století. Dle této kroniky přesídlil rytířský rod pánů z Holohlav, po prodeji tvrze a vsi Holohlavy Smiřickým, na Pardubicko, kde zanikl, přičemž poslední zmínka o Otmarech z Holohlav je dle kroniky uváděna z roku 1557, trvání rodu bylo dle výše uvedených ukázek však delší a blíží se konci rodu Smiřických, ten prakticky vymírá po meči r. 1618.

Ing. Milan Plšek, 1/07

Psi nejen pro zábavu

Psi neslouží svým páníčkům jen jako mazlíčci, přátelé a společníci. Lidé se z nich vždycky snažili mít především i nějaký hmotný prospěch. A tak se vyvinula celá řada plemen převážně užitkových, některá měla pomáhat hlavně při domácích pracích. Vzhledem k technickému pokroku v domácnostech většina z nich už vymizela, víme o nich jen díky písemným pramenům a kresbám. Do 19. století byl velký zájem o plemeno, které nese název anglický kuchyňský pes neboli *turnspit*. Byli to malí pracovní psi, tmavě zbarvení a krátkonozí, s dlouhým tělem, kteří běhali v kole, jež otáčelo rožněm. Velké kuchyně jich mívaly i několik, aby se mohli při práci střídát. Někteří si tak navykli na určité „opékačí dny“, že jindy pracovat odmítali. Vyhytnulo také plemeno anglického *vodnáře*. To byli větší a těžší psi, kteří roztáčeli kolo, jehož pomocí se vyťahovala voda ze studní.

Celá řada psů, většinou naháčů, byla používána k léčebným účelům, neboť teplé psí tělíčko zahřívající postižené části těla mělo léčivé účinky. V domácnostech starověkého Egypta žil *egyptský naháč*, malý pes s dlouhými končetinami a holou kůží s tmavými skvrnami kontrastujícími s bílým, smetanovým nebo světle šedým podkladem. Jako živé termofory, k úlevě od bolesti, byli používáni *cejlonští naháči*, nebyli však zcela lysí, měli chochol srsti na hlavě a chomáče srsti na končetinách a na konci ocasu. Nejúčinnějšími léčiteli měli být psi tmavě zbarvení. Mezi další vyhynulá plemena patří *mayský naháč*, známý dnes hlavně díky keramickým soškám. K nejvzácnějším psům tohoto typu patřil *ekvádorský naháč*, ze všech nejlysejší, elegantní, dlouhonohé a štíhlé zvíře. Lze ho i dnes najít v odlehlejších vesnicích. Pes se zvláštním jménem *labradudl* je nové plemeno, vyšlechtěné v Austrálii záměrně jako nelínající vodící pes pro nevidomé, kteří trpí alergií na psí chlupy.

Dvě plemena, *belgická čiperka* a *holandský špic*, byla vycvičena především k práci na lodích. Pes, který vydrží žít na malém prostoru hodně dlouho, musí mít velmi zvláštní povahu, a tak šlechtění těchto dvou plemen trvalo drahý čas. Čiperka byla určena k práci na početných nákladních plavidlech, jež brázdily síť kanálů. Jejím úkolem bylo chytání krys a potkanů. Je to malý, sytě černě zbarvený pes, šibalský, energický a odolný. Holandský špic, plnící stejné úkoly, je typický

špicovitý pes, kterého charakterizuje zašpičatělý čenich, vzhůru nesený a nad hřbet zatočený ocas, hustá srst a statný trup. Byl prohlášen za národní plemeno Nizozemska. Mezi psí služebníky patří také speciální *romaňský vodní pes* z Itálie, velice ceněný pro svou schopnost hledat lanýže, jež rostou obvykle asi 30 cm pod povrchem země. Není to velký krasavec – vypadá jako nedorostlý, špinavě bílý pudl. Nebyl však nikdy chován pro vzhled.

Po mnoho staletí byli psi určeni také k tahání těžkých břemen. Nejstarší záznamy o tom pocházejí z doby před osmi tisíci lety. Za císaře Nerona v době stávků vozatajů a chovatelů koní byli dokonce použiti jako stávkokazi a vycvičeni k zápřahu do vozíků, aby oblíbené dostihy mohly pokračovat. V 18. století bylo v Anglii používáno asi dvacet tisíc tažných psů, kteří vláčeli těžké náklady po vymletých a hrubých cestách a často byli i týráni. Dnes je takováto práce psů zakázána. Nejznámější z „nákladních“ plemen je bernský salašnický pes, určený hlavně k nošení a tahání nákladů na trhy. Používali ho všichni, kdo neměli koně – tkalci, řezníci, mlékaři atd. Hodně se nadřeli rovněž *novofundlandští psi*, kteří tahali vozíky rybářům, menší klády dřevorubcům, nosili na hřbetě náklad, poháněli kovářům výhně, soustruhy na dřevo, vytahovali z ledové vody na břeh sítě. Na celém světě je proslavila také záchrana tonoucích.

Asi pět plemen psů mělo jako svůj hlavní úkol poskytovat srst. Jedním z nich je vzácný *nagahillský špic*, vyskytující se jen v pahorkatině Naga v Ásámu. U některých kmenů byli tito psi dost rozšířeni. Podobali se čauovi. Jejich srst byla bílá, na špičkách ušních boltců citrónově žlutá, velmi dlouhá a hebká, a Nagové ji barvenou používali k vetkávání vzorů do svých oděvů. Nestříhali ji, ale vyškubávali; pes byl přitom omámen nějakou drogou a holá místa byla potírána směsí bylinek, aby se lépe hojila. Jiné plemeno, *indiánští vlnatí psi* se podobali pudlovi a indiáni je stříhali jako ovce. Byli speciálně vyšlechtěni jako zdroj srsti pro stavy místních tkalců. Ze psí vlny se vyráběly přikrývky, kamaše a klobouky. Z husté a propletené srsti kanadských nooktských vlnatých psů se tkaly oděvy. Dlouhosrstý pes Inků z pobřeží Peru a Chile měl žlutou a výjimečně dlouhou srst, z níž se vyráběly teplé zimní pláště.

Útlocitní lidé by tento odstavec neměli raději číst. Člověka psi zprvu zajímali i jako zdroj potravy. Roztomilým mláďatům se občas podařilo uniknout neblahému osudu a tím vlastně začala domestikace psů. Přesto tam, kde byl nedostatek proteinů, se zvyk jíst psy vracel, a dokonce vznikla plemena především k tomu určená. Třeba čínský *čaučau*; psi určeni na porážku byli drženi ve zvláštních ohrádkách, krmeni a zabíjeni, dokud byli mladí a jejich maso měkké. Pro maso je chován *korejský žlutý pes*, zabíjený schválně co nejbolestivějším způsobem, protože podle pověry se tím zlepšuje chuť masa. Na Sumatře je pečené maso *batackého psa* oblíbeným pokrmem a velkou lahůdkou. Maso zvířat se vaří v jejich vlastní krvi. Původní obyvatelé Nového Zélandu zabíjeli své psy rituálně a připravovali z nich sakrální pokrmy pro zvláštní příležitost. Jejich maso prý chutnalo jako jehněčí. Psy pojídali také indiáni, objevovali se na jejich jídelníčku stejně často jako králíci.

Moudré myšlenky

- V každé organizaci je vždy aspoň jedna osoba, která ví, o co jde. Tu je třeba najít a zastřelit.
- Když máš nádhernou manželku, okouzlující milenkou, když vlastníš skvělé auto, když nemáš problémy s daňovým úřadem, když vždy, když vyjdeš ulici, svítí na tebe sluníčko a lidé se na tebe usmívají... je čas skončit s narkotiky.
- V 17 letech se děvčatům začíná měnit hlas ... z NE na ANO.
- Nedůvěřuj velbloudům a obecně nikomu, kdo dokáže týden nepít!!!

- Přístroj, který je pod proudem, vypadá stejně jako ten, který není, jen je jiný na dotek.
- Na pracovišti jsem bohem. Každý ví, že existuju, ale ještě nikdo mě neviděl.
- Přátelé jsou ti vzácní lidé, kteří se zeptají, jak se ti daří... a počkají na odpověď.
- Peníze nás nedělají šťastnými, umožňují nám však být nešťastnými poměrně příjemným způsobem (americké rčení).

Max Švabinský ve Smiřicích

Vážení čtenáři Zpravodaje!

V březnu roku 2002 proběhla v Praze velká výstava významného českého malíře Mistra Maxe Švabinského. Byla to mimořádně úspěšná výstava, na kterou stály fronty návštěvníků a bylo opravdu co vidět! Výstava, která ukázala mistrovství Maxe Švabinského, výstava, kde návštěvníci shlédli všechna vynikající Mistrova díla. Byla zde díla, která není možno normálně vidět, protože jsou rozeseta po galeriích a u ctitelů a obdivovatelů tohoto našeho umělce.

Není bez zajímavosti, že na naše smiřické poměry jsme měli možnost vidět ve 40. letech minulého století ve velkém sále smiřické Dvorany pozoruhodnou výstavu Maxe Švabinského. Bylo zde totiž vystaveno velké množství umělcových děl.

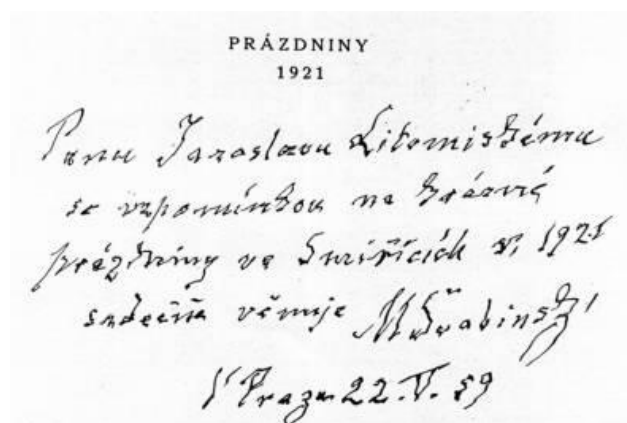
Myslím, že tehdy se o tuto výstavu zasloužili smiřičtí JUC. Antonín Uxa a akademická malířka Helena Šrámková. Výstava měla i u nás velký úspěch. Nedlouho po této výstavě se uskutečnila i výstava obrazů Heleny Šrámkové a i ta se těšila velkému zájmu.

Proč toto píši? Už je to hodně dávno, co jsem udělal reportáž u Mistra Švabinského. Toho jsem tehdy mile překvapil, když jsem mu řekl, že pocházím ze Smiřic. Ihned ožil a tápal se na Smiřice. Pověděl mi, že do Smiřic jezdíval k tehdejšímu řediteli cukrovaru na návštěvu a prožíval zde nezapomenutelné prázdniny i v roce 1921. O jeho zážitcích vyšla hezká vzpomínková knížka. V této knížce jsou kresby smiřického Polabí i řeky samotné. Několik těchto prací bylo i na zmíněné pražské reprezentační výstavě.

Posílám reprodukce kreseb labského zákoutí, které i mně připomínají to naše mládí, tam u staré řeky... Posílám také i kopii věnování, kde Mistr vzpomíná „krásných prázdnin ve Smiřicích“ v roce 1921.

Tak zase jedna významná osobnost, která poznala Smiřice!

Jaroslav Litomiský, Praha

Jak vnímal Mistr Max Švabinský své prázdniny ve Smiřicích u Labe, které ještě tehdy nebylo regulované:

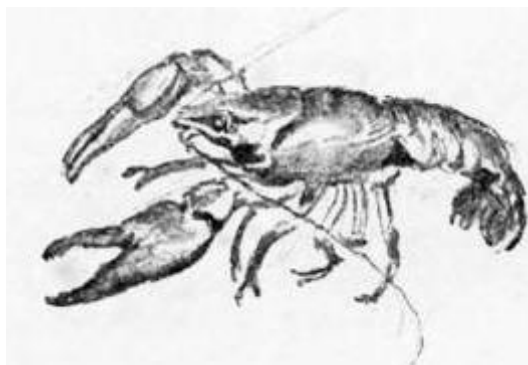
„Bezstarostnost, jinošství. Nemyslím na nic, odpočinek.“ Tak vytýká si umělec smysl prázdnin. „Není rozvrhu, mimo ten, který si dáváš sám, nebo jaký ti poskytla chvíle. A jsi zas tím studentem, který vyvážnův ze škamen, bez starosti o úkol zítřka, těká si krajem, sbíraje dojmy, jako se motýlu naskytá květ za květem. Stačíš si na těch toulkách sám, neboť nejsi nikdy opuštěn, sbratřuje se neustále s oblačnou oblohou, vlnkami řeky a potoka,

s každou květinou, ptákem, rybkou i muškou. Anebo máš s sebou knížku, v níž ti vyvstávají vždy noví přátelé v bytostech, jejichž osud se před tebou napínavě splétá. Míváš i svého oblíbeného básníka a četba v jeho knize, tolikrát opakovaná, v tom slunečnu a tichu nabývá nové svěžesti. Ale nečteš soustavně. Co chvíli, jak lenošivě ležíš na pažiti, přeletí ti přes stránku stín traviny, sklouzne po ní brouček, přichvěje se motýl. Přerušíš četbu, aby ses potěšil darem chvíle. Rozkochán splýváš s přírodou. Žít s motýly, rybami, „žoželi“, stát se částkou přírody. Jen obdivovat jest život. Vždy a všude zbožňovat přírodu.“ – tak volá náš umělec v monistickém uchvácení Přírodou a životem.

A již vychází na lov dojmů. „V deset hodin vyjdu jako lovec. Papír, sáček.“ Sáček na motýly a papír na kresby. Toto kreslení není však vybičovanou, mučivou tvorbou, nýbrž zase odpočinkem, řadou požitků. A je to vlastně jen blažené zachycování prchavých dojmů. „Milujme, co nikdy neužijeme podruhé,“ řekl hluboce básník. Co chvíli zapře oko v klikatou síť svého letu vyplašený motýl. Vylétl nedávno – symbol věčných zmrtvýchvstání života – ze tmy uzounké kukly – rakvičky, aby vznesla do vonného vzduchu kolébavý systém svých křidélek, těch nosných ploch svého bloudivého letu, na nichž se rozložil poprašek jemných barviv v šupinkách, v nichž drobodince doužkuje nezměrné slunce. Perem zachytil si umělec její subtilní tílko.

Babočku černopláštěníka (*Vanessa antiopa*) přistihl kreslíř na topolu a studuje ji, jak utkvěla na kůře hlavičkou dolů, rozvírajíc rozkošnický samet svých tmavých křídel, nebo jak, sevřevši je, „kroutí se“, po zvyku šupinokřídlých, stavěti se k slunci prostou hranou, býti čárkou, jež nevrhá zrádného stínu.

Na květ vratiče (*Chrysanthemum tanacetum*), plný kulatých hlaviček, tu světle žlutých, tu již zlatě dozrávajících, zvedající se proti modrému nebi, snesl modrásek své jemně chlupaté tílko a rozprostřel po zlatém okolíku květiny svá křidélka, útle žilkovaná, nebesky modrá s fialovým

zádech, doužkující jako teninký plátek třpytného kovu, s jemnou výšivkou oček na lemu křídel zadních. Umělec to zachytil ve virtuosní kolorované kresbě. Obvykle však zaznamenává motýly tužkou, jen v nejrychlejší kontrole oka, jež všecko je zaujato pozorováním pohybujícího se, unikajícího tvora. Chápeme, že tyto kresby mohly vzniknouti, až když byly v Evropě poznány mžikové postřehy kreslího Japonce, až když impresionismus naučil zachycovati kmit vteřiny. Josef Mánes, ten věčný tulák přírodou, kde vše bylo vhod jeho tužce, nezanechal, zdá se,

žádné kresby poletujícího motýla, zvyklý jak byl se svou dobou na kresbu spíše statickou.

V komplexi mnohého umělce je takový temný, strašidelný kout. Taková obraznost dovede si oživit přitímí lesa i temno sluje zjevy, jež bizarním tvarem a zlým výrazem odpovídají svému infernálnímu prostředí. Tak líčil náš umělec při besedování své dojmy z jeskyní Moravského krasu, kde v polotmě jako by byl viděl bezvládně líhati tupé ještěry, jen občas pootáčející zlověstným okem.

Ale nastává zase jasný, veselý den po potměšilých tmách noci. Se dnem vstala jiná „havěť“, jiná „žóžel“, jak rodným nářečím se vyjadřuje kreslíř. Jde za ní k břehům Labe, zvláště k mrtvým jeho ramenům, k postranním tůním náhonům, k potokům lučním. Na vysokém stonku, neohýbajíc ho, je jako přilepena kokcinela, puntíkové slunéčko. Modrásci, hned tři, nasedli na stonek jiný, kroutíce se. Na rákos přistává štíhlými nožkami lehká motýlice. Tužka loví jejich pohyby, chytá světlou i stinnou plochu modráska, jeho tyčinkové tílko z čárek a bodů, nebo elegantní kříž čtyř křídel vodního šídla.

Je tak teplo – je tak ticho!
Vlnky jenom šepotají,
nad nimi se němým vzduchem
lesklá šídla třepotají.
Ametystové ty jehly
sem tam, sem tam polétají,
oči mé mně zašívají,
mysl moji oplétají...

Rákos, zevar nebo orobinec hustě obrostlý vodu svými ohebnými, lomivými pruty. V dopoledním slunci kmitá tu obvyklý sbor motýlic a s ním i nadechlý na vodu jejich stín. Tužka vytváří, po japonsku, výsek vodní plochy, bez oblohy, samu jen tichou vodu, jež je dána, bez zčeření, bez jediné vlnky, jen ztemněním na jedné straně a ohraničujícím ji s druhé strany rákosem s jeho zrcadlením. V prostředí napitým sluncem, při překvapující střídmosti tužky, je kresba plna valemů, tu se sotva slyšitelným dotekem olůvka, jinde se zvukným důrazem černého stínu.

„Hlas hmyzu, jak cvakot tajemných hodin, zní z pole jetelového.“ „Dcery vzduchu“, mušky, poletují sem tam, jako by to bzučely miniaturní bezvadné strojky. Všude tryská, vře a proudí život, střílí v paprscích slunečních, praská v rákosí, sešívá vodní kouty jehlami motýlic, šplouchá v řece, zurčí v potoce. Zelená voda je průhledná, se dnem v slunci světlým a na sta rybiček kmitá tu při břehu, tu rovně míříce, tu měníce směr mrsknutím, šroubující vzhůru i ke dnu, každá provázená svým lehounkým stínem. I toto jejich rejdní zachytila tužka neúnavného lovce impresí. Bez plánu se to dá, kam ho nohy nesou, zastavuje se, jak náhoda utkává jeho dopolední tákání: „Pracuji, jen co mne chytne.“

Nemá od příbytku daleko k Labi. Je to na počátku dolního toku řeky, kde regulace ponechala dosti místa bujející přírodě na těch březích, které nemusely býti opevněny pro svou polohu proti účinku velikých vod, v prostorách starého širokého řečiště za regulační hrází, kde zbyla prostřed hustého křoví a rákosí mrtvá ramena a tůně, nebo v příčných náhonech osázených vrbami. Vznikly tu občas pravé polabské „džungle“. Sám klikatý břeh řeky, tu konvexní, pozvolný, mělčinový a naproti konkávní, se svislou podemletou stěnou břehu, odhalujícího jílovitě soudržnou labskou „červenku“, je prost vší suchosti řeky spoutané kamennými hrázemi. Čirá, zelenavá voda, o deštích hnědá, až červená, proudí tu čileji, onde zdrženlivěji, jímajíc oko do sítě svých vlhkých svitů a vlnek. Jsou tu místa jako stvořená pro nekonečné, zatvrzelé vysedávání lovce ryb na udici.

Malíř, který stanul na břehu, má nyní mnoho práce. Nestačí zachycovati pohybový nárys těla chystajícího se k plování, to sražení ramen a paží k šípce prvního tempa, hlavu nořící se ze zvířené vody, zatím co vzadu zableskly nad hladinou obě paty, nestačí sledovat rozkošné sklony těla při

omývání, nejistou chůzi v mělké vodě, bláznivé postříkávání a „námořní boj“, nahé děťátko, třesoucí se i blažené na zádech muže ponořeného po hrud'. Všecka kresba bývá jen světlou plochou vodní, zvlněnou koupajícími, někdy s náznakem protějšího břehu, při koupání však 29. července, po bouřce, i s nádhernou oblohou večerních, zlatě krumplovaných dramatických oblak.

„Žluté Labe, zde se koupalo,“ poznamenal si umělec pod kresbou na žlutém papíře, jehož barva vhodně sugeruje teplou plavost prázdninového předpoledne. „Jen dopoledne pro mne existuje, nikoli odpoledne.“ Slunce je již velmi vysoko, stromoví, jež hustě obemklo zahýbající se řeku, chytá jeho světlo na plno, jen dole u řeky je podtrženo krátkými černými stíny a ve vodě, jakoby povypouklé, je tmavé zrcadlení. Celou řadu záznamů takových labských motivů zachycuje kreslíř, zákrut

řeky s hrází, po níž jde selské děvče, mělčinu se starým kolmým náhonem, typické polabské černé topoly třaslavě se obřážející v řece, široký tok Labe, zalitý plavým přívalem slunečním, s vyhlídkou přes druhý břeh do roviny; pobřežní a ostrovní „džungle“, ta ložiska osamělého rybáře, kde možno i v chládku posedět a zkoušet jedno z nejtěžších pohybových cvičení tužky, zachycování občasného bleskového vymrštní ryby nad vodu. Jinde, podél rozervaných červených břehů, kreslíř zaznamenal tužkou celý průvod ryb, nakreslil strouhy osazené vrbovím, orostlé rákosím a šáchorem, nebo světle stinný záhyb řeky, kde v zelené vodě se koupe plavá, kyprá žena, noříc na půl do vody těžké zvony svých horkých nader. V tom intimním zákoutí, v té zelené alkovně, je to jako příroda oživená rusalkou. Nelze nepromítati bytostí soli do těchto harmonických míst. Tak Mánes uviděl sám zrod Labe, v Krkonoších, ty jeho „Prameny“, s rozkošnou vilou řeky, s děcký jejíh praménků a s dobráckým, horsky hromotluckým Krakonošem v pozadí, tak znázornil, jak nedaleko odsud oba proudy, jež si rozdělily úvodí české země, svádějící její žilobití v jedinou mocnou tepou, Vltava a Labe, dvě nahé krasavice, radostně se setkávají, zatím co kol nich se rozdováděl kolovod veselých děvčátek – vlnek.

A ten život pod povrchem vody po celém jejím toku, ty miliony a miliony ryb z moře, z přítoků, ryb čistě labských! I zde co chvíli přátelé doví takového tvora, a párek zabitých tlouštíků, vypodobněný pozorným perem, napovídá ječivě otevřenými hubami a tmavou zornicí vybouleného kruhového oka divné taje ponurých krajů pod vodou.“

Dvě vzpomínky

V knize „Světla paměti“ se zmiňuje přijatá dcera Mistra Maxe Švabinského na několika místech o vztahu malíře k městu Smiřice. Zejména s pobytem rodiny ve smiřickém cukrovaru. Jejich příbuzný totiž byl inženýrem cukrovaru. Podle kontextu se jednalo o bratra její matky. Je třeba uvést, že příbuzenské vztahy v této rodině byly velice spletité. Autorka se však rozhodně mýlí ve jménu řeky. Mistr rozhodně nemohl ve Smiřicích chodit malovat či kreslit ryby a hmyz k Jizeři.

Kresba „Rybičky“, vystavená v roce 1923 v Obecním domě v Praze, byla Mistrem lokalizována správně do Smiřic. I ve vzpomínkové knize nazvané „Prázdniny“ uvedl Švabinský své kresby ze smiřického okolí. Tolik z paměti dítěte.

Poněkud jinak vyznívaly vzpomínky mého kmotra, řeznického mistra Karla Řeháčka. Tomu bylo v roce 1921 55 let a byl o 6 let starší než Švabinský. Kmotr se na Švabinského údajně dobře pamatoval. „Mladý pán“ prý byl uvolněný a společenský. Nestyděl se přijít i mezi společnost do „Městského“ (dnešní Dvorana). Tuto společnost tvořili místní řemeslníci a živnostníci, kteří v „Městském hotelu“ zpravidla dvakrát týdně poseděli a u piva projednali věci obecné i obchodní.

O závěru pobytu „toho malíře“ se kmotr zmiňoval s mírně pohoršeným úsměvem a říkal: „Cukrmistr přišel nečekaně domů a pak hnal toho malíře tyčkou od plotu až k nádraží!“

Nemuselo to být přesně tak, ale pan Řeháček měl až do svých 93 let paměť až překvapivě dobrou. A Mistrův vztah k ženské kráse je zřejmý z jeho celoživotní práce.

9. 11. 2004

Ing. Lubomír Kupka

Švabinský a rodinný život

O vztahu Mistra Švabinského k ženám svědčí i jeho trošku složitější rodinný život. Na obrazech a kresbách Maxe Švabinského se ustavičně objevují dvě pro něj osudové ženy – štíhlá brunetka a trochu kypřejší světlovláska.

První z obou žen byla Ela Vejrychová, která se s malířem seznámila na Národopisné výstavě; rychle se stal rodinným přítelem a byl do Ely stále zamilovanější. Objevila se např. na jeho slavném obraze Chudý kraj. Vzali se v roce 1900 a prožili spolu čtrnáct krásných a poklidných let.

Potom se ovšem na malířových obrazech začíná objevovat jiná žena – jeho švagrová Anna, provdaná za manželčina bratra Rudolfa. Byla pro malíře silnou inspirací a najdeme ji např. na Švabinského obraze Ateliér, na grafických listech Rajske sonáty i jinde. Vztahy tohoto propleteného čtyřúhelníku se stále zhoršovaly a Anna chtěla několikrát poměr ukončit, ale malíř byl neodbytný. Nakonec mu Rudolf začal vyhrožovat zastřelením a Anna i s dceruškou manžela opustila. Švabinskému se podařilo se rozvést, ale sňatek s Annou uzavřeli teprve v roce 1931.

Perličky ze školních lavic

Dějepis je povídání o mrtvých.

Děj opery: na návsi se sešli sousedé a dívali se, jak pan Smetana prodává nevěstu.

Demolovat znamená ničit moly ve skříní.

Deficit je to, co máme, když nic nemáme.

Dekorace na jevišti představovala hluboký les – asi 2 metry.

Dětským lékařem se může stát jen ten lékař, který prodělal všechny dětské nemoci.

Diaprojektor slouží k házení obrázků na zeď.

Díky saponátům patří stále ještě mezi bělochy.

Divím se, že do tak krásné opery, jako je Prodaná nevěsta, vybrali někoho, kdo koktá.

Dnes jsem ve škole uměl jediný odpovědět učitelce. Ptala se, kdo nemá domácí úkol.

Dnešní člověk se jmenuje člověk moudrý – latinsky homo saponát.

Dno studny je vysoko dole.

**Chcete znát ZDARMA
cenu svého domu?**
volejte 776 761 391 nebo 495 533 509

pro naše klienty z data báze hledáme

- Mladá rodina koupí RD do 25 km od HK, cena dle stavu, financování zajištěno.
- Manželé koupí RD nebo statek v klidném místě v okolí HK, i k rekonstrukci.
- Lékař koupí vilku se zahradou na klidném místě. Dobrá dostupnost do HK.
- Majitel RK koupí chalupu na pěkném místě. Platbav hotovosti.
- Koupím pozemky na Králověhradecku.
- A více než 1500 dalších poptávek v databázi naší RK

LORD 495 533 509
776 761 391
Hořická 976
REALITNÍ KANCELÁŘ Hradec Králové

Zpravodaj Smiřic, Rodova a Holohlav

Vydává Město Smiřice, Palackého 106, 503 03 Smiřice, tel. 495 809 010, 777 332 691, fax. 495 809 018

Evidenční číslo: MK ČR E 16060

Redakční rada: Miroslav Volák, Ludmila Trávníková, Ladislava Reichová

Příspěvky zasílejte na adresu: Městská knihovna ve Smiřicích, Zámek 1, e-mail: knihovna@smirice.cz

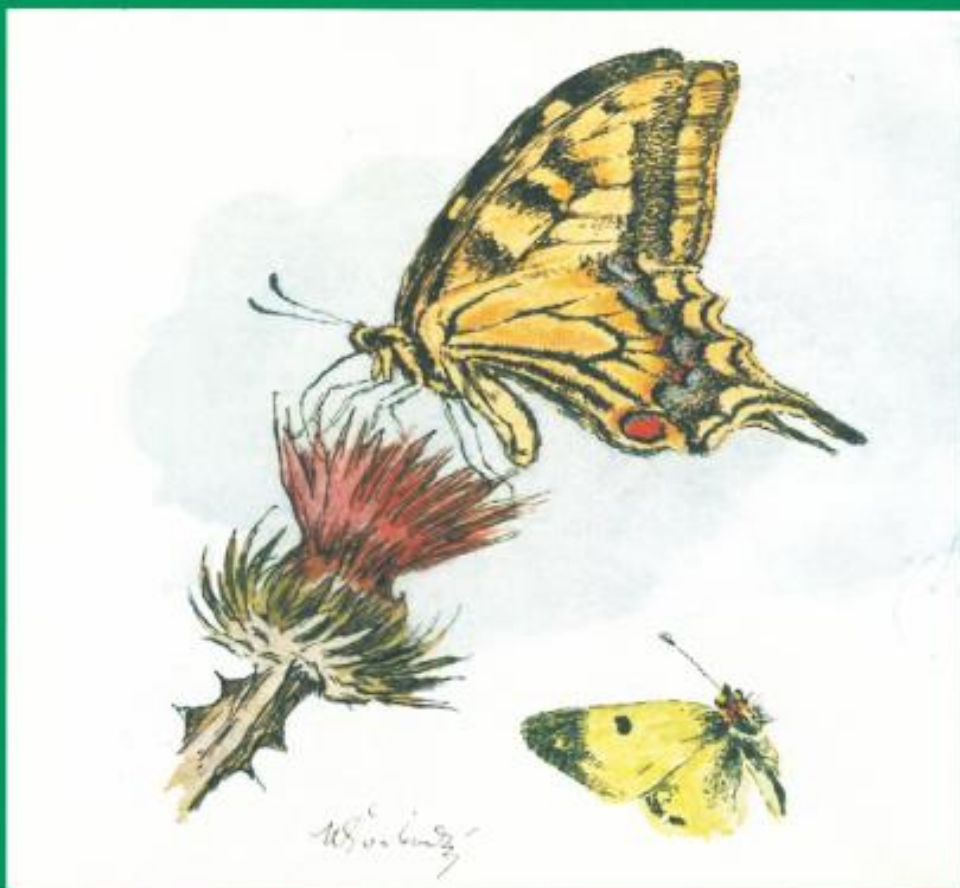
Tiskne: Tiskárna A PRINT CZ, s.r.o., Pospíšilova 281/18, 500 03 Hradec Králové, tel./fax: 495 545 929

Vychází 4x ročně. Cena 1 výtisku 10,- Kč. Náklad tohoto čísla 500 ks.

Ve Smiřicích a Holohlavech předplatitelům donáška až do domu.

Prodej – Tabák U Jedličků a sekretariát MěÚ Smiřice.

Uzávěrka příštího čísla do 31. 5. 2007.

Mistr Max Švabinský o prázdninách roku 1921 ve Smičicích zachycoval mistrnými tahy tehdy ještě u nezregulovaného Labe do svého skicáku kresby ptáků, hmyzu, říční zátočiny, porosty kolem řeky, letní oblohu ráno, večer nebo před bouřkou a koupání dětí. V neposlední řadě si dopřával prázdninovou pohodu „sladkého nicnedělání“ a bezstarostnosti.

